

ლიტერატურის მუზეუმში ინახება კოლაუ ნადირაძის
კომენტირებული წიგნი – გალაკტიონი, ასი ლექსი.

ეს კომენტარები უაღრესად კრიტიკულია, მწვავე და
ზოგჯერ სახალისოც, მაგრამ ამავე დროს იგძნობა
ცნობილი მწერლის შეფარული მოწინებაც
დიდი პოეტისადმი.

კოლაუ ნადირაძის
კომენტარებით

კოლაუ ნადირაძის
კომენტარებით

კოლაუ ნადირაძის კომენტარებით

გალაკტიონის ასი ლექსის (თბილისი, 1961) ფაქსიმილე გამოცემა კოლაუ ნადირაძის კომენტარებით
Hundred poems by Galaktion Tabidze (Tbilisi, 1961) with comments of Kolau Nadiradze

© გიორგი ლეონიძის სახელობის ქართული ლიტერატურის სახელმწიფო მუზეუმი, თბილისი, 2016
Giorgi Leonidze State Museum of Georgian Literature, Tbilisi 2016

მისამართი: გიორგი ჭანტურიას ქუჩა 8
www.literaturemuseum.ge
ტელ.: +995 32 293-20-45
info@literaturemuseum.ge

გამომცემელი: **ლაშა ბაქრაძე**
რედაქტორი: **თეა თვალავაძე**
ტექსტის ამკრეფი: **ელისო კალმახელიძე**
დამკაბადონებელი: **დიმიტრი შალუტაშვილი**

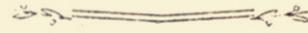
დაიბეჭდა სტამბაში ფავორიტი სტილი
ISBN 978-99940-28-74-0

ლიტერატურის მუზეუმი
Literature Museum

თბილისი 2016

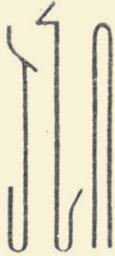
თეატრალური
ქართული საზოგადოება
გიორგიძის ქუჩა

საქ 027099

გაბრიელ მგობრიანი ~~მგობრიანი~~ - სპონსორი

ტაბიძე

— ანა —

«სტრუქტურა»

1961

გამომცემლობისგან

წინამდებარე კრებული, რომელიც საქართველოს სახალხო პოეტის „ასი ლექსის“ ახალი, ოდნავ შეცვლილი გამოცემაა, პირველი წიგნია, დაბეჭდილი ქუთაისის გალაკტიონ ტაბიძის სახელობის სტამბაში.

საბჭოთა საქართველოს დაბადების ორმოცი წლისთავისათვის კიდევ ერთი ძლიერი პოლიგრაფიული საწარმო ჩადგა ქართული წიგნის სამსახურში.

დაე, დიდი პოეტის ეს წიგნი ფეხბედნიერი მკვლევ იყოს ქუთაისელი მესტამბეებისათვის!

სად არის ეს „დიდი“ პოეტი?
სად არის „დიდი“ პოეტი?

მენ, - ბრძენთა-ბრძენო - გიჟნი, პედაგოგებისა და
სამხედრო წესების დაცვა და დაცვა, დაცვა,
ქვეყნისა, ყველაზე წესების, დაცვა???

სად არის ეს „დიდი“ პოეტი?

მენ, - „ბრძენთა-ბრძენო“, მაგრამ გემოვნებით და ნამდვილი პოეზიის ალქმით დასაჭურისებულო, დეგენერატო, უკაცრავად პასუხია, კრიტიკოსო???

ეს სხალ ე. წოდებულ ნაძვ-
კორო მსხველქვე პაშას
აქლს ჭაფაძობის ფანტაზიით
ნათი მსხვერპლი აქასს ბეჯი ჩაქო.
ქ. ნადირაძე.

ეს არის გ. ტაბიძის ნამდვილი პორტრეტი და არა უჩა ჯაფარიძის ფანტაზიით ნიგნში
ნარმოდგენილი არარსებული კაცი.

კ. ნადირაძე

„შაირობა სიბრძნის არის ერთი დარგი“.

რუსთაველი.

ამ წიგნში ეს ყოველ შემთხვევაში არსად მოინიშნება.
საიდან შეიქმნა მისი „დიდი“ პოეტობის ლეგენდა?

ნუ თუ ეს შედეგია ჩვენი საზოგადოების უგემოვნებისა და უვიცობისა?

უვიცობის გამო ვერ ხედავდნენ პლაგიატებსაც კი!

უვიცობის გამო ვერ ხედავდნენ პლაგიატებსაც კი?

უვიცობის გამო ვერ ხედავდნენ პლაგიატებსაც კი!

უვიცობის გამო ვერ ხედავდნენ პლაგიატებსაც კი!

კ. ნ.

„შაირობა სიბრძნის არის ერთი დარგი“. რუსთაველი.

ამ წიგნში ეს ყოველ შემთხვევაში არსად მოინიშნება.

საიდან შეიქმნა მისი „დიდი“ პოეტობის ლეგენდა?

ნუ თუ ეს შედეგია ჩვენი საზოგადოების უგემოვნებისა და უვიცობისა?

უვიცობის გამო ვერ ხედავდნენ პლაგიატებსაც კი!

კ. ნ.

პროლოგი ასი ლექსისა

რა საოცარი დასრულდა წლები!
მეფეთა წყება გაჰქრა, ვით ლანდი,
მოშორდნენ ტახტებს: ვილჰელმი, კარლოს,
ნიკოლოზი და ფერდინანდი.
მაგრამ მწუხარედ მათზე კი არა,
სხვაზე იფიქრებს მარტიროლოგი:
იმ მრისხანე წელს პოტი-მეფე —
გარდაიცვალა ალექსანდრ ბლოკი,
ჰანგების მეფე — დიდი სენ-სანსი
და ღირიკორი ნიკიში მძლავრი...
ეკლიან გზაზე დაეცა ბევრი,
მხოლოდ მე ერთი გადავრჩი მგზავრი,
რომ გამომეცლო ჯერ არსმენილი
ქარტეხილები ცეცხლთა ფენისა
და მომეტანა საქართველოში
სიმღერა ქვეყნის გადარჩენისა!

ქ. მ. მ.
გ. ს. ს.
ს. ს. ს.

რა არის ეს?
ნუ თუ პოეზია?

მთაწმინდის მთვარე

ჯერ არასდროს არ შობილა მთვარე ასე წყნარი!
მღუმარებით შემოსილი შეღამების ქნარი
ქროლვით იწვევს ცისფერ ლანდებს და ხეებში აქსოვს.
ასე ჩუმი, ასე ნაზი ჯერ ცა მე არ მახსოვს!
მთვარე თითქოს ზამზახია შუქთა მკრთალი მძივით
და მის შუქში გახვეული მსუბუქ სიზმარივით
მოჩანს მტკვარი და მეტეხი, თეთრად მოელვარე...
ოჰ! არასდროს არ შობილა ასე ნაზი მთვარე!
აქ, ჩემს ახლო აკაკის ლანდს სძინავს მეფურ ძილით,
აქ, მწუხარე სასაფლაოს, ვარდით და გვირილით
ეფინება ვარსკვლავების კრთომა მხიარული,
ბარათაშვილს აქ უყვარდა ობლად სიარული...
და მეც მოგვკვდე სიმღერებში ტბის სევდიან გედად,
ოღონდ ვთქვა, თუ ღამემ სულში როგორ ჩაიხედა, !!
თუ სიზმარმა ვით შეისხა ციდან ცამდე ფრთები
და გაშალა ოცნებათა ლურჯი იალქნები;
თუ სიკვდილის სიახლოვე როგორ ასხვაფერებს
მომაკვდავი გედის ჰანგთა ვარდებს და ჩანჩქერებს
თუ როგორ ვგრძნობ, რომ სულისთვის, ამ ზღვამ.

რომ აღზარდა ვინ??

აქ საიდან გაჩნდა ზღვა?

რა არის ეს?

ვინ??

აქ საიდან გაჩნდა ზღვა?

სიკვდილის გზა არ-რა არის ვარდისფერ გზის გარდა; ^{??}
 რომ ამ გზაზე ზღაპარია მგოსანთ სითამამე,
 რომ არასდროს არ ყოფილა ასე ჩუმი ღამე,
 რომ, აჩრდილნო, მე თქვენს ახლო სიკვდილს ვეგებები,
 რომ მეფე ვარ და მგოსანი და სიმღერით ვკვდები,
 რომ წაპყვება საუკუნეს თქვენთან ჩემი ქნარი...
 ჯერ არასდროს არ შობილა მთვარე ასე წყნარი!

ყსნი
 შესანიშნავია, ამ უხეში
 შეცდომების
 გარდა!
 კ. ნ.

მეცამ უბრალოდ ძალიან
 მსუბუქი, მსუბუქი ქვეს - უბრალოდ,
 რაღაც მსუბუქი მსუბუქი.
 თქვენს ვარდისფერ გზაზე! ეგ მის
 ექსტრემალურ მსუბუქი
 მსუბუქი - მსუბუქი მსუბუქი
 ექსტრემალურ მსუბუქი - "მსუბუქი ქვეს
 მსუბუქი, ის ქვეს ვარდისფერი!"
 მსუბუქი მსუბუქი - მსუბუქი მსუბუქი
 მსუბუქი მსუბუქი!! მსუბუქი მსუბუქი,
 მსუბუქი, მსუბუქი მსუბუქი მსუბუქი
 ეს იქნება! მსუბუქი მსუბუქი მსუბუქი მსუბუქი
 მსუბუქი მსუბუქი მსუბუქი მსუბუქი
 მსუბუქი მსუბუქი მსუბუქი მსუბუქი

შესანიშნავია,
 ამ უხეში
 შეცდომების
 გარდა!

კ. ნ.

მაგრამ მინაგანად ძალიან მსუბუქი, მზატე ლექსია - აღწერითი, დიდი არაფრის მთქმე-
 ლი, თავის განდიდების გარდა! ეგ არის ეგოცენტრიზმის პირველი საფეხური - მერე ეს
 გრანდიოზულ ეგოცენტრიზმად მოგვევლინება - „როგორც ერთია კავკასიონი, ისე ერ-
 თია გალაქტიონი!“ და დაიწყება მასიური ფსიქოზი - ტაბიძის მსოფლიო პოეზიის
 მწვერვალად გამოცხადების!! საუბედუროდ, ეს, რასაკვირველია, საქართველოში პრო-
 ვინციალიზმის მწვერვალად ეს იქნება! მაგრამ იქ, სადაც ილია ჭავჭავაძის მკვლელის
 სახელი გურიის მთავარ ქალაქს დაერქვა და ორჯონიკიძეს (აგრეთვე მის მკვლელს) ძეგ-
 ლი დაუდგეს - ნურაფერი გაგიკვირდებათ!!

კ. ნადირაძე

სისულელეა!

ცხოვრება ჩემი

სისულელეა!

ცხოვრება ჩემი უანკარეს/ღვინის ფერია?
იგი ელვარებს, საბოლოოდ დაშრება ვიდრე,
მასში დიდება პოეტისა მე დავიმკვიდრე,
რომლის გარეშე — უკვდავებაც არაფერია.

თეთრი დღეების ისევ ისე მიჰყვება დასი, — ახ ვაძუ!
არ მომწყინდება, სადღეგრძელოდ ავწიო თასი
თქვენი, რომელთაც გატაცება... მხოლოდ... წინია.
მე არც წარსულის, არც მომავლის არ მეშინია,

ჩუ ჩუაჩუა ელ??

არ ვარგა!

რა შუამია ეს??

გასაოცარია! გრ. რობაქიძემ და მეც, ამ ლექსით ფიჭაფი გატაცებულნი, წერილები ვუძღვენით მას. ესლა ამ ბოდვას პოეზიის მწვერვალად აცხადებენ უვიცები და უნიგ-ნურები, თანაც სრულებით გემოვნებას მოკლებული ადამიანები.
 გ. ტაბიძეს, როგორც ჩანს, სურდა „მერანზე“ ძლიერი რამ დაენერა, მაგრამ „მერანის“ ნათელ, გენიალურ აღმაფრენას, სადაც ყველაფერი, ყოველი სიტყვაც ნათელია და გა-საგები – ეს უაზრო ბოდვა ვერ მიუახლოვდება. კ. ნადირაძე

უსულდგმულო დღეები.
 ამაზე მეტი სისულელე
 ჯერ კაცს არ წამოცდენია.

აბლაუბდა!

ვისი, რისი?!

გასაოცარია! ეს ლექსი... ამ ლექსით ფიჭაფი გატაცებულნი, წერილები ვუძღვენით მას. ესლა ამ ბოდვას პოეზიის მწვერვალად აცხადებენ უვიცები და უნიგ-ნურები, თანაც სრულებით გემოვნებას მოკლებული ადამიანები.
 გ. ტაბიძეს, როგორც ჩანს, სურდა „მერანზე“ ძლიერი რამ დაენერა, მაგრამ „მერანის“ ნათელ, გენიალურ აღმაფრენას, სადაც ყველაფერი, ყოველი სიტყვაც ნათელია და გა-საგები – ეს უაზრო ბოდვა ვერ მიუახლოვდება. კ. ნადირაძე

როგორც ნისლის ნამქერი, ჩამავალ მზით ნაფერი,
 ეღვარებდა ნაპირი სამუდამო მხარეში! ?? (არ?)
 არ ჩანდა შენაპირი, ვერ ვნახე ვერაფერი,
 ცივ და მიუსაფარი მღუმარების გარეშე.

მღუმარების გარეშე და სიცივის თარეში ??
სამუდამო მხარეში მხოლოდ სიმწუხარეა! ??
ცეცნლი არ კრთის თვალეში! წევხარ ცივ სამარეში!
წევხარ ცივ სამარეში და არც სულს უხარია??!

შემლილი სახეების ჩონჩხიანი ტყეებით??
უსულდგმულო დღეები! რბიან, მიიჩქარიან!
 სიზმარიან ჩვენებით – ჩემი ლურჯა ცხენებით
 ჩემთან მოესვენებით! ყველანი აქ არიან! ვინ ყველანი?

იჩქარიან წამები, მე კი არ მენანება: ხოც ვინაზე, ვინაზე??
ცრემლით არ ინამება სამუდამო ბალიში; წევხარ ცივ სამარეში!
გაქრა ვნება-წამება, როგორც ღამის ზმანება,
ვით სულის ხმოვანება, ლოცვის სიმხურვალეში?

9

ქ. ნადირაძეს, როგორც ჩანს, სურდა „მერანზე“ ძლიერი რამ დაენერა, მაგრამ „მერანის“ ნათელ, გენიალურ აღმაფრენას, სადაც ყველაფერი, ყოველი სიტყვაც ნათელია და გასაგები – ეს უაზრო ბოდვა ვერ მიუახლოვდება. კ. ნადირაძე

სად?!

აბლაუბდა!
 სამარეში მწოლიარეს თვალები
 განა შეიძლება უეღვარებდეს?
 ემ ხომ სისულელეა!

ვინ ყველანი?

რა არ გენანება,
 გრაფომანო??
 კვდრები არ
 ტირიან!

ე. ი. თუ სამარეში წევხარ მკვდარი, შენთან როგორ მოესვენებიან ლურჯა ცხენებით, დახოცილნი თუ ცოცხალნი??

განა ამდებხანს სამარეში არ იყო
ეს ვილაც „შენ“?

ხომ იყვნენ,
სადღა
გაქრენ?

რა შუქთა,
საიდან!

Глупость.

რა არის ეს
რონისიანი
ტყეები??

განა ამდებხანს სამარეში არ იყო ეს ვილაც „შენ“

გით ცეცხლის ხეტიალი, როგორც ბედის ტრიალი, ჩქარი გრგვინვა-გრიალით ჰქრიან ლურჯა ცხენები! *სა, საიქიმი?*

ყვაველნი არ არიან, არც შეება-სიზმარია! *რა? ვისი?*

ახლავე სამარეში შენი განსასვენები!

რომელი სცნობს შენს სახეს, ან ვინ იტყვის შენს სახელს? *ვისი, რისი?*

ვინ გაიგებს შენს ძახილს, ძახილს ვინ დაიჯერებს? *რატომ? რა ძახილს?*

ვერავენ განუგეშებს საოცრების უბეში, სძინავთ ბნელ ხვეულებში გამოუცნობ ქიმერებს! *სა? ვისი?*

მხოლოდ შუქთა კამარა ვერაფერმა დაფარა: *რა? ვისი?*

მშრალ რიცხვების აძარა უდაბნოში ღელდება!

შენილილი სახეების ჩონჩხიანი ტყეებით?

უსულდგმულო ღდეები ჩნდება და ქვესკნელდება!

მხოლოდ ნისლის თარეში, სამულდამო მხარეში, ზევით თუ სამარეში (წყევლით შენაჩვენები), როგორც ზღვის ხეტიალი, როგორც ბედის ტრიალი, ჩქარი გრგვინვა-გრიალით ჰქრიან ლურჯა ცხენები!

ეს რექლი ყაზხა, - ვიქი მადუნი!

ვიმეცქტ:
ვიმეცქტის დახმარებით, სურდა ბარათაშვილის „მერანის“ დაჩრდილება... მაგრამ გართიმული აბდაუბდა პოეზიად არასოდეს გასაღდება.

სად, საიქიომი?

რა? ვისი?

ვისი, რისი?

რატომ? რა ძახილს?

რას ნიშნავს ეს?

ვინ, რა?!

აბდაუბდა.

რა წყევლით, რა?

„გრგვინვა-გრიალს“ ეპიტეტი „ჩქარი“ არ სჭირდება. ბუმტები უფრო შეეფერება!

ეს ლექსი უაზროა, ბოღვაა
- მეტი არაფერი!

კ. ნადირაძე

ვიმეორებ:

გ. ტაბიძეს ალბად უთუოდ სურდა ბარათაშვილის „მერანის“ დაჩრდილება... მაგრამ გართიმული აბდაუბდა პოეზიად არასოდეს გასაღდება.

კ. ნადირაძე

ვერლენის გადამღერება: De la musique (poésie) avant toute chose

პოეზია — უპირველეს ყოვლისა!

სული გვექონდეს უსბეტაკეს თოვლისა!
მეგობრებო, სიკვდილამდის მექნება
მხოლოდ ერთი სიხარულის შეგნება:
პოეზია — უპირველეს ყოვლისა!

ქაჯი!

კარგია!

თავდადებულ ბრძოლებისთვის ნახევარ
გზად დაღლილი არვის არ გუნახივარ,
მარად მანთებს შუქი სვეტის ცხოვლისა!
პოეზია — უპირველეს ყოვლისა!

ქვეყნი ცხოვრობს
აქ ხა მსხვერპლი
შედი ხოა პოეზია?

„სვეტი ცხოველი“
აქ რა მოსატანია,
მხოლოდ
რიტმისთვის?

სიკვდილივით მარადია სურვილი
მთელი ქვეყნის სიმღერებით მოვლისა
ყველაფერში შუქით შემობურვილი:
პოეზია — უპირველეს ყოვლისა!

ხაჯი?

რატომ?

თუ სამშობლო მაინც ზარ მომეფეროს,
მე მოვკვდები, როგორც პოეტს შეჰფერის
სიმღერები ხალისის და ბრძოლისა!
პოეზია — უპირველეს ყოვლისა!

ქაჯი!
ქს ქი მსვერ ჰყუბი

კარგია!

ეს კი არაფერ
მუამია.

არ ვარგა!

აბლაუბდაა!

ეს მშობლიური ქარია

I

შაგმა ნისლმა დანისლა
მთები დაღესტანისა,
აიმართნენ კოშკები
ცისა და ნესტანისა.

გახსოვს? ტოტი ქარისა
აქანებდა შთვარესა...

„ნეტა ენლა სადა ხარ
და რომელსა მხარესა“.

მგლოვიარე ბინდებით
იბურება ყვარელი,
ვაზით და სიმინდებით
მიდის გზა საყვარელი;

ჩანს შორეულ ჩრდილების

კიდეებზე მონთება

და ომგადახდილების
ოხვრა მომაგონდება.

შაგმა ნისლმა დანისლა

მთები დაღესტანისა,

ეცემიან კოშკები
ცისა და ნესტანისა.

აბლაუბდაა!

ჩრდილების მონთება - სიყვარული
მთები - მომაგონდება
კოშკები - სიყვარული

„კიდეებზე“?
სადა?

მხოლოდ რითმისთვის!
მონთება - მომაგონდება. „ჩრდილების მონთება“
არ არსებობს - სიყვარული!

რა „კიდეებზე“?

რატომ?

II

ეს მშობლიური ქარია.
 ეს სოფელია მძინარე.
 არ ვიცი, რად მიხარია:
 ვაზი, ყანები, მდინარე.
 დღემ ნისლი შემოიხვია,
 გზაც სიარულმა დალია,
 ის ძველისძველი ციხეა,
 იქ კიდევ წინანდალია.
 წინანდალს ვაზი ამშვენებს,
 ახმეტას — ვაშლი წითელი,
 როგორ რთავს, როგორ აშენებს
 აკიდობის მკიდელი.
 იქ ტყეა, მთვარით ქსოვილი,
 ვით ლოენგრინეს სიზმარი,
 ლაქვარდით გადათოვილი
 და ვერცხლით ნათილისმარი.

*რემოე ესაო-
 ჩემოთხო!*

Пустое
 стихоплетство!

რა შუაშია ეს?
 ლოენგრინის
 სიზმარი,
 რა სიზმარი,
 პროვინციალო!?

*რა შუაშია
 ეს? — ყნებანი
 სიზმარი, რა სიზმარი,
 პროვინციალო!*

III

შუქი გაიშალა,
 წყალი დაიფერა,
 სიო დაიბერა,
 ჩალა გაიჩალა.
 სიზმარს აბარია
 ველი შენაფერი,
 ეხლა ყველაფერი
 ოქროს ზღაპარია.

*მეო, ჯვავსო!
 დაყრხეხონ ჩმსვია
 ხელი დაილალა-
 კ. ნადირაძე*

მოდი, შეევახოთ:
 „უაზრობის
 ჩმახვით
 ხელი დაილალა“.
 კ. ნადირაძე

არც ხმა, არც ჩურჩული,
ზინა — მინაგნები,
თვალვდალურჯული
თრთიან იალქნები.
ძილი მეგონება:
უცებ ქაოსიდან
მთვარემ ამოზიდა
ლურჯი მოგონება.

სიყვარული

სიცარიელა.

კარგია!

არ ვარგა!?

1)

2)

3)

~~მშობლიური ენაშია?~~ ~~ყველასი საყუარია~~

ველარ ვცნობილობ მშობლიურ ხეებს —
 1) ზამთარს ბილიკი დაუტანია...
 „დიდი ხანია?“ — მიემართავ ტყეებს
 და ტყე გუგუნებს: „დიდი ხანია!“

შეხავსებია კლდეები კლდეებს,
 2) იქ ვილაც კვნესის დიდი ხანია.
 „ამირანია?“ მიემართავ ტყეებს
 და ტყე გუგუნებს: „ამირანია!“

ეს მძაფრი კვნესა მიწამლავს დღეებს,
 3) ის გული ისევ ჩემი გულია...
 „დაკარგულია?“ მიემართავ ტყეებს
 და ტყე გუგუნებს: „დაკარგულია!“

ყოველთვის
ბედობით

~~გუგუნებს თერგი, ზმარობს თერგი,
 მზე ჩავა, ჯერ კი შორსაა ბინდი...
 ფერები ჭერბი ირევა ბვვრი,
 ლაღების ტერგი — ლილა და შინდი...~~

და აქვს პეტა
და ჩინა
სქესება...

უვარგისი
სათაური

უბრწყინვალესია!
Бесподобно!

რა აქვს საერთო
ამას წინა
სტროფებთან?

ბოდეა, ბოდეა!!
ეს ტაეებები ამოსაღებია!

ბოდეა, ბოდეა!!

1) ~~სულ ერთი წამით განსაცდელ ჯამად~~

~~ყაზბეგის შუბლი შემოსეს ღრუბლით
და ცა ალუბლით საგსეა... კმარა? ^{ჩემი კმარა?}
ყვავილთა ციდან კალათებს სკლიდნენ,
ღარიალნიდან ზარავდა ზარა.~~

სულ ერთი წამით განსაცდელ ჯამად
შეხვედრა ჩუმი მე შენად მერგო.
მოგონებებით, რაც ჩემს გულს ანთებს,
იმ ძვირფას ლანდებს გადაეც, თერგო!..

შეხავსებია კლდეები კლდეებს,
იქ ვილაც კვნესის დიდი ხანია.
4) „ამირანია?“ კვლავ ვკითხავ ტყეებს
და ტყე გუგუნებს: „ამირანია!“

4)

Полное отсутствие композиции, столь характерная черта поэзии Г. Табидзе, за исключением нескольких стихов (весьма ограниченного числа) (2-3).
K. Nadiradze

რა კმარა?

Полное отсутствие композиции, столь характерная черта поэзии Г. Табидзе, за исключением нескольких стихов (весьма ограниченного числа) (2-3).
К. Надирадзе

საერთოდ
შეუსაბამობაა!

გვარიანია!

როგორ
შეიძლება,
რომ
დარჩენილიყო
ვინმე??

*სურსა
უყვანა!*

გვანია!

მამული

ცვრიან ბალახზე თუ ფეხშიშველა *ჩაქვი, ბუჩაძე*
 არ გავიარე — რაა მამული! *ჩაქვი?? ყ. პოტეძე*
 წინაპართაგან წავიდა ყველა, *მუცი მუცი მამა*
 სხვა ხალხის ისმის აქ ურიაშული.

გაშალა ველი ნელმა ნიაგმა
 და მეღანდება მე მის წიაღში
 მოხუცი მამა, მოხუცი მამა
 სასხლავით ხელში დადის გენახში

• აქ თითო ლერწი და თითო ყლორტი
 მასზე ოცნებას დაემგვანება?
 ისევ ამწვანდა მდელო და კორდი!
 დავდივარ... ვწუხვარ და მენანება!

ჩაქვი!

*სასხლავით
გაუგებრობა!!
ვისზე?
ყლორტი და
ლერწი ოცნებას
მასზე როგორ
დაემგვანება?*

კარგია,
მაგრამ
რატომ??
უამისოდ
მამული
მამული
არ არის?

კარგია!

საოცარი
გაუგებრობა!!
ვისზე?
ყლორტი და
ლერწი ოცნებას
მასზე როგორ
დაემგვანება?

ნუ თუ ეს კარგია?

კაცო, რა შუაშია აქ ქრისტე? რომელსაც
შენ თავს ადარებ?!

ქრისტე, ჩაშენებ რა
შენ, ჩაშენებ რა
ქრისტე, ჩაშენებ რა
შენ, ჩაშენებ რა

ნუ თუ ეს კარგია?

დღეს მაისი ფერში ნაირ-ნაირშია,
თუ დრო არის, დროს ისევ შენ შეჭფერი
და ვით ქრისტემ გალილეა აირჩია,
მე თბილისი ავირჩიე ბებერი.

ჩაშენებ რა
ქრისტე, ჩაშენებ რა
შენ, ჩაშენებ რა
ქრისტე, ჩაშენებ რა

მაგრამ ქრისტეს გოლგოთა ხვდა წილადა,
მე კი ჩვენი დამიფარავს მთაწმინდა.

მანდილი ჩანს ისევ იმ მანდილადა, ჩაშენებ რა?
შხამსაც შევსვამი შენგნით, მოწვდილ სასმითა.

ქრისტე, ჩაშენებ რა
შენ, ჩაშენებ რა

ქრისტე, ჩაშენებ რა
შენ, ჩაშენებ რა

რა არის ეს?!

არ აურჩევია!
იქ დაიბადა!

რა მანდილი?!
და, საერთოდ,
რა შუაშია აქ
მანდილი?!

ვისგან??

სად? *ქარგია!*

საით მივყავარ ჩემს მონყენილ გზას, ? — *არ ვარც! მთქროცა*
სად ვბოვებ შვებას მიუსაფარი?
რას მომცემს ისეთს მე საქართველო *ქარგია!*
და ან რას მისცემს მას ჩემი ქნარი?

არ ვიცი! მაგრამ უმიზნო დღეებს
ვითვლი და ვითვლი ყმაწვილურ ყინით,
ყოველ დღეს გულის ტკივილით ვხვდები
და ვეთხოვები მწარე ქვითინით.

მარტოდმარტო ვარ... ვისაც ოცნება
ედემის ციურ ხატებად სთვლიდა,
ვისაც სიყრმითვე მჯთაყვანს ცცემდი —
ყველა მომცილდა, ყველა წავიდა.

აუხდენელ ფიქრს ვინ არ იგონებს,
ძველ ოცნებებზე რომელი არ სწუხს?
ვწუხვარ, ვეძახი ჩემს სიყმაწვილეს,
მაგრამ არავინ იძლევა პასუხს...

ქარგია!

არ ვარცა!
„მონყენილი“
გზა
არ შეიძლება!

საით მივყავარ ჩემს მოწყენილ გზას,
სად ვპოვებ შვებას მიუსაფარი?
რას მომცემს ისეთს ჩემი სამშობლო
და ან რას მისცემს მას ჩემი ქნარი?

არ ვიცი... მაგრამ უმიზნობაში
ფიქრს ვერ ვაკავებ, ცრემლად მონაქუხს...
ვწუხვარ... ვეძახი სიცოცხლის მიზანს,
მაგრამ არავინ იძლევა პასუხს...

მ. ზვი.

კარგია!

სადღეგრძელო იყოს მისი

სადღეგრძელო იყოს მისი,
ვინც ოცნებით იწოდა,
ვინც პოეტის მარადისი
ალტაცება იცოდა.

მოდიოდა ერთზე ასი,
გზა გვშვენოდა დიდების,
ჩვენ დავცალოთ ყველამ თასი
ბედთან არდარიდების.

სადღეგრძელო იყოს მისი,
ვინც შიშმა ვერ დაჰხარა.
ავდგეთ ფეხზე! ჩვენ თბილისი
ვადღეგრძელოთ ჭაღარა.

აქ სიცოცხლე და ხალისი
ვის სხვად არ ესვენება,
სადღეგრძელო იყოს მისი
და დიდებით ხსენება!

კარგია!!
კ. ნ.

კარგია!!
კ. ნ.

კარგია!!

კარგია!!

კარგია!
კ. ნადირაძე

მოვა, მაგრამ როდის?

ქაიხია!
ქ. ნადირაძე

შორეული ქალის ეშხი
მოვა... მაგრამ როდის?
სიყვარული სიცოცხლეში
მხოლოდ ერთხელ მოდის!
ასეთია ნაზი ბედი,
ბედი რჩეულ ფერის,
სიცოცხლეში თეთრი გედი
მხოლოდ ერთხელ მღერის!

~~ქაიხია!~~
ქაიხია!

რატომ
სასახლეში.
კარგია!

ზრდილი, ნაზი და მეფური,
ჩემი ძველისძველი
ლექსი არის უნებური
სიზმრით შემოსველი.

მხოლოდ თეთრი შადრევნებით
მოკისკისე ბროლი, შ! შ! შ! შ!
მაცდურ თვალის გაღვენებით
მტანჯავს მსუბუქ-მქროლი.

არ ვარგა!

არ ვარგა

Глупость!

Глупость!

აპა, ვხედავ — ლურჯა რაში
მიჰქრის საშიშ-ჩქარი — *საფრანგო?*
და ბილიკთა ლურჯ ქვიშაში
მიაქვს მძაფრი ქარი!

მიჰქრის დალაგადაყრილი
დოვინ-დოვენ-დოვლი:
თოვლი, ფიფქი და აპრილი,
ვარდისფერი თოვლი.

никакой композиции и связности стиха!

არ ვარგა!

Никакой композиции и связности стиха!

შენ ერთი მაინც

საქართველოში შენ ერთი მაინც არ იტყვი, როგორც იტყვიან სხვები, შეგებრალეა თვითონ კაენიც თუკი პოეტის ჰქვია სახელი.

შეუიძებ

ოჰ, ჩემი სული ბევრს დაიმონებს, მეგობრები კი არ მეყვარება — შენ მკვირ გყავს სწავგვარ თიბათვის დღეებს იგონებს ჩამაგვალ მზეთა მგლოვიარება. ??? *დაეწყოს!*

გიგზავნი ამ წიგნს... როგორც ოდესმე — ესიფა ვაჟაძე მომქონდა შენთან წიგნი პირველი, შენმა ღიმილმა უბოროტესმა დაინდოს წიგნი და შემწირველი. *მისთვის! ანთი 176*

შენ არავინ გყვარებია სამნუხაროდ!!

ეს სიტყვა გულისხმობს მომავალს და არა წარსულს!! ამით ლექსი ყალბია!

არ ვარგა, არა!

სროლის ხმა მთაში

გაისმა შორი სროლის ხმა მთაში
და მონადირემ დაჰკოდა შველი...
სალამო იწვა ხავერდის ყდაში,
ვით წიგნი ლურჯი და ძველისძველი...
ეს იყო მაშინ, ეს იყო მაშინ,
როცა მე ბავშვი ვიყავ.

სიტყვა-სიტყვით
მოპარულია
(რილკე)
კ. ნადირაძე

არ არის რამე უფრო მტანჯველი,
როდესაც კუბოს მიჰყვები ქარში:
„დარჩი!“ — ქვეთინებს ჰაერში მარში,
მაგრამ ვერაფის ქვეყნად ვერ შველი.
ეს იყო მაშინ, ეს იყო მაშინ,
როცა მე ბავშვი ვიყავ.

კუბო, უმიზნოდ მცურავი ქარში,
და უმიზნოდ მოკლული შველი!
დაედევნება ბავშვებს სიზმარში
ეს მოგონების ლანდი, სანთელი.??!
რას იზამს მაშინ, რას იზამს მაშინ,
მზე, ნაკადული, მთები და ველი?

არ ვარგა, არა!

შეიძლება ვთქვათ ასეც, რას იზამს
მაშინ წყნარი ოკეანე?

საოცარი უაზრობა და
უმემოვნება!!
კ. ნ.

საოცარი უაზრობა და
უმემოვნება!!
კ. ნ.

წუხელი ღამით ქარი დაჰქროდა

წუხელი ღამით ქარი დაჰქროდა
და დიდხანს, დიდხანს არ დამეძინა;

მე მქონდა ბინა, თავშესაფარი,
მაგრამ ქარიშხალს არ ჰქონდა ბინა. არ ვარგა!

ნან კარებს უკან ატირდებოდა,
ნან დარაჯობდა სარკმელის წინა.

გადამიშალა თვალწინ წარსული
და მწარედ, მწარედ ამაქვითინა.

მისებრ პოეტი ვიყავ უცნობი — ვიყავი? ჩემი?

ვეხეტებოდი სევდიან ღამეს, სულ ვიყავი? არა?

რამდენ ტკბილ ფიქრებს მოელო ბოლო,
რამდენ ოცნებას, რამდენ სიამეს!

წუხელი ღამით ქარი დაჰქროდა
და, როცა დილით გამომეღვიძა,

ყვითელ ფოთლებს და დამსხვრეულ რტოებს
მიმოეფარათ ყაშირი მიწა?

ბაღში გავედი... იქაც ბილიკზე

ფენილი იყო ფოთოლი რბილი,

და დიდხანს, დიდხანს ვხეტიალობდი
(წარსულ სიზმრებში გადაფრენილი) არ ვარგა!

კარგია!

არაა ქართული

ეს არის
მუსიკალობა
გალაქტიონისა??

ვინ?

წუხელი

წუხელი
წუხელი

ვინ?
26

არ ვარგა!

ვისებრ?
ქარისა?
როგორ
გეკადრება
ასეთი
სისულელე?!

არ ვარგა!

წელიწადები წავლიან ძველი

დღეები ბრუნავს, ვით კამათელი
და ყვაველების არის მრავლობა.
ჩემთვის დღესავით არის ნათელი,
რას იტყვის ჩემზე შთამომავლობა.

მარია გრანდიოზა!

ძვირი წილი
აქვე წასული მ
არა?

ძველი წლები
უკვე წასული
არ არის?

წელიწადები წავლიან ძველი,
შეიცვლებიან ქარით სიონი,
როგორც ერთია ქვეყანა მთელი,
ისე ერთია გალაქტიონი.

Мания
грандиоза!

რა
პროვინციალური
თქმაა!

არა მხოვინსობა
აქმა!

ეგოცენტრიზმის ნიშუში
ფსიქოზის მონათესავე!!!
კ. ნადირაძე

სწავლი ადამიანი, ხედავ ნიშნებს
ქანის ქანს იხი! იხი ახალი ვიწრობის ქანს
წარმოსახვის, გეგმა ვიწინ ვიწინ?! ახა ვიწინ ვიწინ
ქვე ხელსაწყო, ნ. ბარათაშვილი, ილია, აკაკი ან ვაჟა და გურამიშვილი მოგვევლინებოდა?!
ქვე ვიწინ ვიწინ ვიწინ ვიწინ?!

ეგოცენტრიზმის ნიშუში – ფსიქოზის მონათესავე!!!

კ. ნადირაძე

ყოველი ადამიანი, როგორც პიროვნება, ერთია და არა ორი!
ორი ასეთივე გალაქტიონი ძნელი წარმოსადგენია, მაგრამ საჭირო
კი არის?! არ ამჯობინებდა მეორე რუსთაველი, ნ. ბარათაშვილი,
ილია, აკაკი ან ვაჟა და გურამიშვილი მოგვევლინებოდა?!

სილაქვარდე ანუ ვარდი სილაში

დედაო ღვთისაგ, მზეო მარიამ!
როგორც ნაწვიმარ სილაში ვარდი,
ჩემი ცხოვრების გზა სიზმარია
და შორეული ცის სილაქვარდე.

? (ასევე!)

(აკაკი!)

შემოიღამებს მთის ნაპრალები
და, თუ როგორმე ისევ გათენდა, —
ღამენათევი და ნამთვრალევი
დაღლილ ქალივით მივალ ხატებთან!

რატომ დაღლილ ქალივით — სიყალბეა!!
ჩაქაძე რაგონი
ქალივით — სიყალბეა!!
ხა!!

ღამენათევი და ნამთვრალევი
მე მივეყრდნობი სალოცავ კარებს,
შემოიჭრება სიონში სხივი
და თეთრ ოლარებს ააელვარებს.

სხივი — ვაჟი
სხივ სიყალბეა!!
სხივი? ბედი წაშლის
რეზონა! ვაჟი ააქვარებს

არაა სწორი —
კარები არ არის
სალოცავი!!
სხივი? ძნელი
წარმოსადგენია!
ვერ
ააელვარებს!

და მაშინ ვიტყვი: აჰა! მოვედი
გედი დაჭრილი ოცნების ბალით!!
შეხედე! დასტკბი ყმაწვილურ ბედის
დაღლილ ხელებით, წამებულ სახით!

ვინ??

არ ვარგა!!
ყალბია!

არ ვარგა!!
ყალბია!

წაღმუყვენია რ ხეყ ნაქყუხი აქმ:
„რაქქილი ოცნების ბალით“ „ბალით დაჭრა“
წაღმუყვენია!!

წარმოუდგენელია და ცრუბოტური თქმა: „დაჭრილი ოცნების ბალით“.
„ბალით დაჭრა“ წარმოუდგენელია!!!

ანტიპოეტური
თქმა!

ენცი უყუბო
აქმ!

შეხედე! დასტკბი! ჩემი თვალები,
წინათ რომ ფეთქდნენ ცვრებით, იებით,
ლამენათევი და ნამთვრალევი
სავსეა ცრემლთა შურისძიებით! ?! *აქა და იქა, ცხვირ-
და ნახევრები?*

დასტკბი! ასეა ყველა მგოსნები?
შენს მოლოდინში ასეა ყველა?
სული, ვედრებით განაოცები,
შენს ფერხთქვეშ კვდება, როგორც პუბელა ?! *უკანა*

Одна
глупость

одна
глупость

სად არის ჩემთვის სამაგიერო?
საბედნიერო სად არის სული? ?
ვით სამოთხიდან ალიგიერი,
შე ჯოჯონეთით ვარ დაფარული! ?!

და როცა ბედით დაწყვედილ გზაზე
სიკვდილის ლანდი მომეჩვენება,
განსასვენებელ ზიარებაზე
ჩემთან არ მოვა შენი ხსენება! ვისი, ვისი?!

Глупость!

Глупость!

დავიკრეფ ხელებს და გრიგალივით
გამაქანებენ სწრაფი ცხენები! ?! *აქა ცხენები?!*
ლამენათევი და ნამთვრალევი
ჩემს სამარეში ჩავესვენები.

დედაო ღვთისავ, მზეო მარიამ!
როგორც ნაწვიმარ სილაში ვარდი,
ჩემი ცხოვრების გზა სიზმარია
და შორეული ცის სილაყვარდე!

*მშენიანი დაწყება? ვარა
მძველანველითი სავსე ნახევრები
რეჩს - ნახევარი*

რა ქართულია
„ცრემლთა
შურისძიებით“?
ეგ ხომ
აბდაუბდაა!

რა არის
ეს?

ვისი, ვისი??

რა ცხენები??

მშვენიერი დანყება და შემდეგ მრავალ მანკიერებით სავსე
და ნახდენილი ლექსი.

კ. ნადირაძე

გავიდა ხანი

ხანი გავიდა, გადამავიწყდა
სიმღერა სადღაც, ოდესმე თქმული,
სანამ არ გპოვე მეგობრის გულში
ღრმად ჩაქსოვილი და შენახული.

ერთხელ, როდესაც გზად მივდიოდი,
მე მოვისმინე იგი ნაღველი?
პირველ ოცნებით გატაცებული,
ყმაწვილურ ვნებათ გამომსახველი.

და ვერ ვივიწყებ ქალწულის სახეს,
სადღაც, ოდესმე ფიქრში ზმანებულს,
შემდეგ ახდენილს სინამდვილეში,
მაგრამ... რა ძლიერ დაგვიანებულს...

ჩაქსოვილი და შენახული?
ნაღველი?
სინამდვილეში?

ჩაქსოვილი და შენახული?
ნაღველი?
სინამდვილეში?

აბლაუბდა!!

ახაყა!!

ანგელოზს ეჭირა გრძელი პერგამენტი, პერგამენტი

ანგელოზს ეჭირა გრძელი პერგამენტი,
 მწუხარე თვალებით მიწას დაჰყურებდა.
 მშვიდობით, მშვიდობით! ამაოდ დაგენდე,
 ელგარე საღამოვ აღმას საყურეთა!
 ბაგეთა ლოცვაო, დიდება და ძეგლო,
 უთუოდ მახსენებ ოდესმე... ოდესმე!
 გრაალის კოშკები? შმანებათ სამრეკლო
შენს ფერხთქვეშ დაიმსვრა და გლოვა მომესმა
ოჰ! როგორ გაფითრდა ციურთა თანადი
ოცნება, ხანაზი საგანთა უარით,
ღრუბელი ფერადი და ალვა ტანადი,
რომელსაც აზიის ცით გადაუარეთ.
 ანგელოზს ეჭირა გრძელი პერგამენტი
 და ფოთლებს ისროდა სიფითრე ბარათის.
 ამაოდ დაგენდე, და ჩვენ ერთმანეთი
 ამაოდ გვინდოდა! მშვიდობით მარადის!
 ქარვათა მორევში დაეშვა ფარდები —
 ხალამო კანკალებს შიშით და რიდობით,
 ხალამო ნელდება და კვდება ვარდები...
 მშვიდობით, მშვიდობით, მშვიდობით!..

ბრედ პოლუმნოგო
 გრაფიანა.
 Марабарщина, бред по лумноного
 графьяна. К. Надирдзе

ბ ა მ ლ ე ქ ს, ვ ი ლ ა ც ვ ი გ ი ნ დ ა რ ა - კ რ ე ტ ი ნ ი „ რ ო ლ ა ნ დ ი “ ბ უ რ ჭ უ ლ ა ძ ე ა დ ა რ ე ბ ს
 ვ ა გ ნ ე რ ის ლ ო ე ნ გ რ ი ნ ს !!!
 „როლანდი“ ბურჭულაძე

Тарабарщина, бред полумного графомана.
К. Надирдзе

და ამ ლექსს, ვილაც ვიგინდარა-კრეტინი „როლანდი“ ბურჭულაძე ადარებს ვაგნერის ლოენგრინს!!!

ქ ა ლ ა 3 !

გულო, ოცნებას მალავ.
ცაო, ლურჯდება ზოლი.
ვაჟი: — დაიცა, ქალავ!
ქალი: — დაგიბრმა თოლი!
შორით ბრუნდება წყალი,
ნისლი იცრება მთაში.
— არა! — ჩურჩულებს ქალი.
— კარგი! — ამშვიდებს ვაჟი. —
თუნდა წაიყვა ჯოგი,
კიდენ დამრჩება მრავალ.
ბროლ-ლიკილასაც მოგი,
როცა ქალაქში ჩავალ.

ქალაქი!

აბსურდი!

შინდისის ჭადრებს

ორი ჭადარო, წყვილო ჭადარო,
შემოხვეულნო შუქთა ბადრებით, ?
ო, მე არ ვიცი, რას შეგადაროთ,
ან უცხოეთში რად შენატრებით?

კვლავ გახვევიათ ოქროს ზეწარი
და შემოდგომის მკრთალი ბლონდები? !
მე, უთვისტომო და გარეწარი, ?
თქვენ გაგიხსენებთ და დავლონდები.

თქვენთან რბიოდნენ ნათელნი დღენი: ?
ლოცვა ბავშვური, ფერი გედური, ?
ესლა რად მესმის შრიალი თქვენი,
როგორც ტირილი და საყვედური?

ოდნავ კარგია!

წინანდალე!

წინანდალელი ნათელა

წინანდალელი ნათელა
ულამაზესი ქალია.
ო, ჩემო ციციანათელა,
ჩემო ციხე და გალია!

მთელი სალამო შევჯერდი:
რა არის ქალის სინაზე,
მაგრამ უეცრად შევჩერდი
მშვენიერ თინათინაზე.

ბრწყინავდა საარაკო ცა,
მთვარე დაბრუნდა ბინაზე,
როს შუქმა ღრუბელს აკოცა
ყველა ქალების ჯინაზე.

პ ი რ ი მ ზ ე

დავიწყებული ჭიშკრის კარბაზე
ხავსი, ყავრები და წვიმის წვეთი!
გაქრა ათასი თეთრი დარბაზი,
გადარჩა მხოლოდ ცამეტი სვეტი.

კუბო კი გაღმით სავსეა იით
და წაქცეული სვეტები დგება;
ამოდის მთვარე და სამაიით
ფერმკრთალ ქალების მიმოდის წყება.

ცეკვავს სამეფოდ ნაქარგი ქოში
და ხელსახოცთა ქრიან ზღაპრები
და მეძახიან მშვიდ სამეფოში
მთები, სიზმრები და წინაპრები.

დილით დამჭკნარი არის ბალახი...
ზედიზედ ისევ ეცემა სვეტი.
გაიყვეს ძმებმა მოხუცი ბალი
და მწუხარება დამრჩა ასეთი.

კარგია

კარგია ვი. ა.

ქალაქში, მტვერში წაიქცა ბავშვი
ნუკრის თვალეზით, თმით — მიმოზებით,
და მწუხარების მალენიაგში
მოფრინდნენ ლურჯი ანგელოზები.

შეშლილი სახით კიოდა ქუჩა:
შორს კი მზე დარჩა და მშობლის კერა!
მზეზე ჰყვოდა სოფლად ალუჩა,
და გაისმოდა დების სიმღერა.

Handwritten notes in red ink, including a large checkmark and the word "კარგია" written vertically.

რა შუაშია
აქ ეს?

მე მოვალ *სისუღე*

ძვირფასო, ძვირფასო, ბედი კლავს ჩემს სხეულს,
~~თვალეში ყორნების მქეზჯიან კლანჭები.~~
~~ამირანს შიჯაჭვულს და მგოსანს წაქცეულს~~
~~ვიღაც ფრთებს მიკვეცავს... აჰა, ვიტანჯები!~~
~~ამაოდ მომესმის დედოფალთ გროვიდან~~
~~ძახილი უცნობი, მსუბუქი, ცისმარი: ?~~
 „მე მოვალ და მრავალ ყვავილებს მოვიტან,
 მე მოვალ, მე მოვალ, მე მოვალ — სიზმარი!“

*განა ეს პოეტური
 თქმაა?*

სისუღელა!

განა ეს პოეტური თქმაა?

ბავშვობის დღეები

გაფრინდა ბავშვობის დღეები,
მინდვრები, ჭალები, ტყეები.
უეცრად მოვიდა შავებით
სხვა ბავშვი შორეულ დაბიდან.
მწუხარე ფერხულში ჩავებით
და თვალი ცრემლებმა დაბინდა.
ბალახი, მდინარე, ხეები,
დღეები, ბავშვობის დღეები.

ვერაფერს კაცი ვერ გაიგებს!

ვერაფერს კაცი ვერ გაიგებს!

Абсолютная бескуссица!

ატმის ყვავილები

absolutna beskusica!

რტოებში ავობს ბებერი ქარი,
ყვავილთა ჯარი ფიფქით ბანაობს.
ტყდება, ნანაობს ეთერი ჩქარი,
ნანაობს ქარი და მიქანაობს.

რა ვაჲა!

არ ვარგა!

და ქარი შეხვდა ატმის ყვავილებს,
ვარდისფერ ღილებს შეატყო ჟრჟოლა,
ფრთა დაატოლა გაუშლელ ღილებს,
დასწვდა ბილილებს და აათრთოლა.

ატმის ხე იდგა თაიგულივით,
იქ მას მიღევით უთრთოდა სული!
შორით მოსული გაზაფხულ სხივით
და ნამთა მძივით გარემოცული.

რა ვაჲა!

არ ვარგა!

არ ვარგა!

რა ვაჲა!

ატმის ხე იდგა, ვით ნაზი ქალი,
ვით დედოფალი უცხო მხარეში.
სინარხარეში სწვავედა მზის ძალი
და გრძნობათ ალი სიმწუხარეში.

*რა ვაჲა ყვეს
ვაჲაჲა?*

რატომ
უცხო
მხარეში?

ქართული

ატმის ხე შლილი ოცნებას ჰგავდა,
როცა დელავდა მზით აღჭურვილი,
მე მისი ჩრდილი ხშირად მხიბლავდა
და ხშირად მწვავდა ტრფობის სურვილი.

მაგრამ ეწვია ატმის ხეს ქარი
და ფრთა მედგარი შემოახვია,
ახლაც ატყვია ხეს განაბზარი,
ყვავილთა ღვარი რომ დააფრქვია.

როგორც პეპლები მშვიდი და ფრთხილი,
შემდეგ აშლილი და აფრენილი —
გადაცვნილი ატმის ყვავილი
იყო დაღლილი და მოწყენილი.

ოცნებათ რიგი თვალს მიეფარა,
მტვრით გაისვარა წყალთა ლიკლიკი,
ყვავილი იგი მოკვდა და ჩქარა
წითლად დაჰფარა ბალის ბილიკი.

пошлость

ПОШЛОСТЬ

ბალის ბილიკზე მივდივარ და თან
გაძრცვნილ ატამთან ზღვები გროვდება,
საღამოვდება და მზის ჩასვლასთან
თანდათან მწუხრი მიახლოვდება.

?!

მე აღარ ვდარდობ... რა მსურს, რას ველი?
ვით მზის ნათელი და ღამის ჩრდილი,
მეფობს სიკვდილი — ჭკნობის მსურველი!
გაჰქრა სურნელი, დასჭკნა ყვავილი!

წყობი

ЦУПЬ

უაზრობასაც ვერ ამჩნევთ,
და ამასაც ლექსი ჰქვია?

აქამდე ჩასვდა აქამდე,
მე აქამდე რა ლექსი ჰქვია?

შენ რაღას იტყვი?

ატყდა ვაჟების კვირტი,
ცრემლის დაგუბდა წყარო,
წუხდა ლიანვის ზვირთი —
შენ რაღას იტყვი, მტკვარო?

იყო ზვირთების შეხლა
თერგის ნგრევის და რიხის,
შენ რაღას იტყვი ესლა,
ქედო მშობლიურ ლიხის?

აქამდე!

მთიდან დაეშვა ღამე
და დაიბინდა მღელო.
შენ მაინც მითხარ რამე,
გრცელო ალაზნის ველო!

თრიალეთიდან ვნახეთ
ღამის მსუბუქი ჭვარტლი.??
მე ვეკითხები კახეთს,
თუ რაზე ფიქრობს ქართლი.

ეს სევდი იქიდანაა!

კარგია!

ეს უკვე იდიოტობაა!

იქნებ მოისმენს გმინვას
ვინმე ჩუმი და ავი.
ასე დაბინდულ მყინვარს
ზღვა რად შელელავს შავი?

რაზე ღრიალებს ფაზი
და ისტორიის ჩრდილის
მზე ეფინება ნაზი
ქუთაისსა და თბილისს.

მაგრამ... თენდება. შავრად??
მთებს ეფინება თებო.
ჩემი სალამი, — მძლავრო
კავკასიონის მთებო!

აუაზრეა ბო, შოქი,
სეკუნდია აქრეა!

ვინ ჩქრავს ამ სისულელეზე?

უამსალამოთ, მთებო,
რა გეშველებათ სანწყლებს!

ვინ ბეჭდავდა ამ სისულელეებს?

იმ ატმებს გაუმარჯოს,
იმ ატმის ყვავილებს!

ვარსკვლავების თოვლი ცას შელექია, [?]
მესმის რულში, როგორც ყრუ ელეგია,
მატარებლის დამღალველი ხმაური,
რალაც მღვრიე, რალაც არ-აქაური.
მე ვიგონებ ვნებას სიყმაწვილის დროს,
მე ვიგონებ ატმებზე მთვარის ჩრდილებს,
იმ ატმებს გაუმარჯოს,
იმ ატმის ყვავილებს!
ყველაფერი სიზმარით გათავდა,
რასაც გული სიყრმით დამიხატავდა.
მესმის რულში, ერთხელ გაიბზარა რა,
მატარებლის: რა-რა-რა-რა, რა-რა-რა.
არა არას, — მე ვისმენდი მხოლოდ ჰო-ს,
მე ვიგონებ ატმებზე მთვარის ჩრდილებს,
იმ ატმებს გაუმარჯოს,
იმ ატმის ყვავილებს!
სარკმელიდან — მთების უბეში ნიავს
არვინ ეტყვის: იყავ, ნუ გეშინია!

ყუა, ბრე!
ჩუა

Чушь, бред!
К. Н.

იყო ღამე, იყო უდაბნოეთი,
ოდეს მშვიდი და უცნობი პოეტი
თვითელ ჩრდილს შეეხაროდი, თითო რტოს,
და ვიგონებ ატმებზე მთვარის ჩრდილებს,
იმ ატმებს გაუმარჯოს,
იმ ატმის ყვავილებს!

ატმის რტოო, დაღალულო რტოო...

ატმის რტოო, დაღალულო რტოო,
ატმის რტოო, სიმშვიდეა შორი.
ქარიშხალი მოდის საიმდროო,
ყვაველები ქარში მიჰქრის ტბორი.
მოცდა არ ღირს, თუ ისევე უცდი,
ამ გრიგალში დრო არ არის სხივის.
დაღალული ყვაველი ხარ სუსტი.
ქარი კივის, ქარი კივის, კივის.
ნაპრალეზე გადაიმსხვრა ნარგი,
ახლა ზღვაა, ახლა სისხლის დროა,
თუ გადარჩი, ხომ გადარჩი, კარგი...
ატმის რტოო, დაღალულო რტოო.

დაღალული ყვაველი ხარ სუსტი

აბდა უბდა!

*
* *

გაგონდება თუ არა
კარალეთის დღეები,
მთების ლურჯი კამარა,
უცხო სამოთხეები?

კიდევ შეგრჩა თუ არა
მხიარული თვალები?
თუ დრომ გადაუარა
და ჩაუქრო ალები?

მივდიოდით მხარდამხარ
და დრო გვეუარესა,
აწ არ ვიცი, სადა ხარ
და რომელსა მხარესა.

კარგია.
კ. ნ.

ცამეტი წლის ხარ — *ბრედ!*

ცამეტი წლის ხარ და შენი ტყვეა
ჭალარა გულის ზმანება ავი, ?
ჩააწყვეთ რიგში ცამეტი ტყვია, *?! ჩააწყვეთ*
ცამეტჯერ უნდა მოვიკლა თავი! *აყივქი?*

გაივლის კიდეც ცამეტი წელი,
მოახლოვდება გზა ოცდაექვსი,
მოცელავს მაღალ ზამბახებს ცელი,
ატირდება დრო და ჩემი ლექსი.

ოჰ! როგორ მიდის ახალგაზრდობა —
დაუნდობელი სურვილი ლომის! ?!
და ყოველივე როგორ ნაზდება,
როცა ახლოა მზე შემოდგომის!

Бред!

რატომ არა
თუთხმეტი?

რა ქართულია ეს?!

მა ქადაგოი ეს?! (circled)

ცელი კივის

ცელი კივის და ველები, ?!
სურნელება დადგა თივით,
თივას თიბვენ მთიბველები,
ცა ლურჯია გუმბათივით.

დროს არ უყვარს დიდხანს დგომა
და ყვავილებს ართმევს დიბას, ?
მალე მოვა შემოდგომა
და ყველაფერს გადათიბავს.

წიგნი!

ერყნა!
K.H.

ერყნა!
K. H.

კარგია!

აბლაუბდა!

აბლაუბდა!

ღვება შემოდგომა

გუგუნებს ალი მხიარულ ბუხრის,
მაფიქრებს ალი და ვწვავ წერილებს?
კიდევ ეღება გელები მწუნრის
გელებს, ცეცხლისკენ გადაღერილებს.

??

რაც უფრო შორს ხარ, ძვირფასო დროო,
უფრო საესეა გზა ამ გელებით,
და სიყვარული, ვით ვატერლოო,
ზოფენილია ამ იმელებით.

სხვა მხარეებზე უხსოვარ ხნიდან
მაწვალებს, მათობს და მეფერება,
თვით სამარემდე მათ ლანდს მივიტან,
რადგან ვერ ვპოვე ბედნიერება.

სულ ერთი არის: ღვინით, ან ქალით,
ან ყვავილებით — გაჰქრნენ ვნებები.
შუბლზე გადვისობ ხელებს კანკალით,
რომ გაიფანტონ მოგონებები.

ბედნიერება
ის უკეთეს?

ბედნიერება
რა შუაშია?

4. გალაქტონი

49

შენი, ავია უკუბრუნე "სიყვარულით?"

სხვა მხარეებზე უხსოვარ ხნიდან
მაწვალებს, მათობს და მეფერება.
თვით სამარემდე მათ ლანდს მივიტან,
რადგან ვერ ვპოვე ბედნიერება.

სისულელე!
არ ვარგა!
კ. ნ.

რატომ მაინც და მაინც ვატერლოო?
რით იქნებოდა ცული მაგალ.
ბოროდინო, ბასიანი და სხვ.

სისულელე!

არ ვარგა!
კ. ნ.

მაშინ „თვით სამარემდე“ როგორღა მიიტან?

ღვინოს დაბრალებენ

სადაც უნდა მივდიოდე
უცხო ქვეყნად მარები,
ქუჩანასკნელ შვილიოდე
წლის თან მომდევს ქარები.

სადაც უნდა შევიარო,
ღვინოს დამაძალებენ,
მწუხარება ვერ დავფარო,
ღვინოს დაბრალებენ!

ო, ძვირფასო! ჯვარზე მაგეს,
გაჰქრა გიჟი ოცნება.
ვკოცნი, ვკოცნი მე შენს ბაგეს,
მაგრამ რა მეკოცნება?

ღვინო!

მითხარ, მაშინ რაღას კოცნი? –
ინვეს ჩემს გოცნებას!
კ. ნადირაძე

მითხარ, მაშინ რაღას კოცნი? –
ინვეს ჩემს გოცნებას!

კ. ნადირაძე

შემოდგომის ღღე

შემოდგომის ღღე, შემოდგომის ღღე!
ღღე ნაღვლიანი, ღონემიხდილი:
როგორ ეკვრება ცას ბნელი ჩრდილი, — მ ვაჟა!
როგორ ირხევა გაძარცული ტყე...
შემოდგომის ღღე, შემოდგომის ღღე!

არ ვარგა!

სცვივა და სცვივა ხეებს ფოთოლი,
გაყვითლებული, უდროოდ მჭკნარი: აიხა ყაჩაყ?
დაბერავს რისხვით, დაბერავს ქარი,
გაყვითლდა მდელო, გაყვითლდა მოლი...
სცვივა და სცვივა ხეებს ფოთოლი.

რატომ
უდროოდ?

საესე ვარ რალაც იღუმალ გრძნებით.
გამოუთქმელი მიტაცებს შვება.
რა არის იგი — ბედნიერებით
გამოწვეული უბედურება
თუ უბედობა სიმწარე-ვნებით? სიყარა-სიყარა!
სიხვნი-სიხვა!

სიყალბე
აზროვნებისა!

დამშვიდდი, გულო: შეგიყვარდება
ვინმე ამქვეყნად... დამშვიდდი, გულო!

წავა დღეები უსიხარულო,
ისევ აღდგება გამქრალი ვნება,
ჩემო ოცნებავ და სიყვარულო!

წავიდა, გაჰქრა... ვერ შევეკითხე,
რისთვის გამშორდა, რისთვის წავიდა...
გამიქრა სულის ოცნება წმიდა...
ილულება მზე, იძარცვება ტყე...
შემოდგომის დღე, შემოდგომის დღე!

ქაჩია!

კარგია!

შემოდგომის ფრაგმენტები

ოჰ! ეს ფოთლები, ფენილი ქარით,
ეს მწუხარე და ნაზი ზმანება,
ეს ყვავილები, ეს ცა, მითხარით,
არავის თქვენგანს არ ენანება?

ქაჯიას!

კარგია!

ჰაერი ოხრავს ფოთლების ფენით
ღონემილეულ მზის დაღალვაში,
და ბილიკებზე წყნარი მოწყენით
დაბინდულ წყვილად მიდის ქალ-ვაჟი.

ქაჯიას!

არ ვარგა!

ქაჯიას!

კარგია!

ცხოვრობდა ვინმე... გულში ფარული
უთრთოდა ციურ შუქთა კამარა;
ამქვეყნად სურდა მას სიყვარული,
მაგრამ ვერავინ ვერ შეიყვარა!

ქაჯიას!

კარგია!

იყო მეორე: დასწვეს, დადაგეს
ვნებებმა მისი მხურვალე გული,
როდესაც ვარდთა სისხლიან ბაგეს
ეწაფებოდა თვალდახუჭული.

ქაჯიას!

კარგია!

ამ დღეებს მისდევს ჩუმი განდობა,
ფერფლდება თვალთა ბანოვანება — ან ვაჟეა!
და ასე მჭკნარი ახალგაზრდობა
ნუთუ არავის არ ენანება?

არ ვარგა!

ჰაერში ოხრავს ფოთოლთა ჩრდილი, ?!
სწუხს ლაყვარლების მსუბუქი ქაფი, ?????
და შემოდგომის გზებზე დათლილი
მიდიან გრეი და ზეინაბი. ?! აა ჯეჰთო ელ?

რა შუაშია ეს?

ქაჩი "Хочут" образованность свою показать!
ქაჩი რეჟი პრეზიდენტის
ყაზხლ რა ბრუნვათა

„Хочут“
образованность
свою показать!

კ. ნ.

ქაჩიან უბი ? ზეინაბი — ამაზე გოყყისი რა
საქმეზე
ქაჩიან უბი ზეინაბი უყატეხის!!

კარგი ლექსი გაფუჭებულია უაზრო დაბოლოვებით.

კ. ნ.

დორიან გრეი და ზეინაბი — ამაზე გიჟური და უადგილო შეუღლების
წარმოდგენა შეუძლებელია!!

ვერსვეტი

ყოველთვის, როცა დაბერავს ქარი
და ტყეს მთებისას გაიფრენს აფრად,

~~ვერსვის ფოთოლთა თეთრი ლაშქარი~~
აშრილდება უშორეს ზღაპრად.

ქაქუა?

კარგია!

ზღაპარი იგი მათრობს და მხიბლავს

~~ძველი ღვინის სმით~~ უგონოდ, მძაფრად,
სადღაც დაკარგულ ვარდს და გვირილებს
მოგონებებში ვიჭერ თანაბრად.

ქაქუა!

კარგია!

ეს იყო წინათ, დიდი ხნის წინათ...

სად, როდის, რისთვის? არ ვიცი, არა!

იყვნენ ოდესღაც და მიეძინათ...

~~ღელავს ფოთლების მწყობრი კამარა.~~

ვის?
ქაქუა!

ვის?

არ ვარგა!

მას შემდეგ ბედი და იალქანი

ქარის სიმძიმით გადაიხარა,

შენ კი სადა ხარ ამდენი ხანი?

რისთვის, ან ვისთან? არ ვიცი, არა!

ქაქუა!

კარგია!

არ აჯობებდა
უბრალოდ:
„ვით ღვინო
ძველი?“

არ აჯობებდა
უბრალოდ:
„ვით ღვინო
ძველი?“

ეს იყო წინათ, დიდი ხნის წინათ,
ეს იყო ვერხვის ფოთლების კენესა.
დრომ ყვავილებით დაგვაგვირგინა,
მე პაყი ვიყავ, ის კი — პრინცესა.

121
პ. ჯუჯა
ქ. ნ.

არ ვარგა!
ქ. ნ.

შემოდგომა „უმანკო ჩასახვის“
მამათა საკანაში

ამ მაისს, ამ ივნისს, ამ ივლისს
გადირეკს ხომბრის ბაღები.
მხურვალე ვნებები გამივლის,
სასახლის ჩაქრება ჭაღები.
დარჩება აუზთან სანდალი
და ძველი ფოთლები ყვითელი...
რომანზე ისვენებს შანდალი,
რომანში — შეშლილი სკვიტელი.

ემწვევი განდევნილ მამათა
„უმანკო ჩასახვის“ საგანეს:
იქ შავი თოვლივით დამათოვს
ჭვარტლი და ბურუსი თავანის.
სიმკაცრით შემხედავს საშვენი
თვალეში შეკრული კამარის:
ჯვარს ეცვი, თუ გინდა! საშველი
არ არის, არ არის, არ არის!
დაჰქრიან უდაბნოს ქარები,
მტანჯავენ და ვიცი: განსოვარ!

ბრედ!
K. H.

რისი?
?!

57
და მაისს, ამ ივნისს, ამ ივლისს

რა არის ეს? ჩმახვა უაზრო

სამრეკლოს ანგრევენ ზარები...
 წმინდაო, წმინდაო მაცხოვარ!
 გრიგალთა სადაურ შებერვას
 მისდევენ ფოთლების შვაგები...
 თებერვალს უხმობენ, თებერვალს
 სამრეკლოს ჯვარიდან ყვაგები!
 და ვიცი ღელვათა საგანი,
 როდესაც ღამეა უკუნი,
 და ჩემი მღუმარე საკანი
 და ცეცხლის მფარველი გუგუნი.
 ერთგვარად მიიტანს ამ სახის
 ლოცვისთვის ზმანებამტკივანი,
 გაზელებს — მგოსანი სასახლის,
 ხელთათმანს — სასახლის მდივანი.

ქაჩეია!
 ? მ ვაძუ
 აყაყა
 ქაჩეია!
 მ ვაძუ

კარგია!

არ ვარგა

უთუოდ
 კარგია!

არ ვარგა!

საერთოდ უაზრო ლექსია.
 მ ვიცი ხელს მქონი!
 —————
 კ. ნ.

საერთოდ უაზრო ლექსია. არ ვიცი რატომ მოწონთ!

კ. ნ.

მწუხარება შენზე

მე გარს მეხვევა მულამ იგივე
შენ მიერ ნაზად ნაქსოვი რიდე.
ხალხს მოვუორდები, მაგრამ ღამეებს
სად დავემალო, სად წავუვიდე?

განა ეს!
И. Аненский.

მოპარულია!
И. Аненский.

ღვინით თასები ისევ იგსება,
ისევ მევსება დარდით თვალები.
შორით მომესმის ყრუ ტაშისცემა,
მაგრამ იქ ვისმეს შევებრალები?

მე ვიხდი ნიღაბს! მომგვარეთ რაში!
შენთან, ნუგეშთან! ო, ჩქარა, ჩქარა!
მე მომდევს განტქმულ სახელის ტაში,
დიდება, ცრემლი, ღელვა, მუქარა.

განა ეს
რაქსია?!

განა ეს
ლექსია?!

ჩქ - пошлость. К. Н.

Это – пошлость.

К. Н.

ქალმა დამწყველა ლამაზმა

ქალმა დამწყველა ლამაზმა
მხურვალე ლალის ბაგეთი,
ღმერთმა ვერ მითხრას ათასმა,
რა ჩავიდინე აგეთი.

მაგრამ, იმ წყევლამ როგორ სთქვას,
გული სიცოცხლით დანამა,
თუ ვინმემ გული მომიკლას,
ისევე იმისთანამა.

მუყაფი კ. ნ.

ორი ზარი ^{ძიუი} ქაჯია!

ძლიერ
კარგია!

ლამით მივედი სასაფლაოზე
და ვინახულე ძველი ტაძარი,
ფრთხილად ავედი ძველ სამრეკლოზე,
ფრთხილად დავრეკე მთვლემარე ზარი...

მსურდა, რომ ყველას გაღვიძებოდა,
ვისაც სძინავდა ცივ სამარეში,
ვინაც მიყვარდა ან პატივს ვცემდი
ჩემს განუსაზღვრელ სიმწუხარეში;

კარგია!

რომელთაც სწამდათ ქვეყნად სიცოცხლე
და დღეს საფლავის ფარავდათ ლოდი,
მათ მოვუხმობდი სასოწარკვეთით,
ზარის მწარე ხმით მათ ვეძახოდი...

და ქვესკნელიდან თითქოს ამავე დროს
მიცვალებულთა რეკავდა ზარი
და ეძახოდა მათ, ვინც აქ დარჩათ —
მათ, რომელთ სწამდათ ყოფნის ზღაპარი.

კუბოს ფიცრებზე ძვლების რახუნით,
მკვდართა გუგუნით თრთოდა ქვესკნელი,
შეერეოდა ცოცხალთ ძახილი
და მკვდართა მოთქმა უკანასკნელი...

და შუაში კი სიცარიელედ
ჩაბნელებული უფსკრული შავი
ბნელი თვალვით იცქირებოდა
სამარადქამოდ დაუნახავი...

და ორი ზარი საბედისწერო,
ერთმანეთისთვის მიუწვდომელი,
დაცინვა იყო, ვით ორი სული,
ვით ის ქვეყანა და ეს სოფელი...

და დიდხანს, დიდხანს ვისმენდი გუგუნს,
და დიდხანს, დიდხანს ზარი ჰგოდებდა...
მაგრამ ამაოდ მოვუწოდებდი
მათ, ვინც ამაოდ მიმიწოდებდა...

გაღატონი,
კიდე ჩავიკი! 5
კინა

გაღატონი, ძლიერ კარგია! 5.

კ. ნადირაძე

შენ ალტაცებით ისევ ენთები

კარგია!

ჯესუ!

შენ ალტაცებით ისევ ენთები,
ძველი ტაძრები ისევ შენდება,
ეფემერიდებს გამოენთები
და სადმე მაინც გაგიოთენდება.

მთები ჩანს, როგორც გიგანტი გრდემლი?
ჩქარი მდინარის რბიან ზვირთები,
მოგენატრება ბავშვური ცრემლი,
ეცდები, შავრაშ ვერ ატირდები.

არ ვარგა!

არ ვარგა!

უღკნო

სიყმაწვილეში მე ვჭკნებოდი, როგორც ფოთოლი, *რვახეა!*
ობოლი ვიყავ მე მაშინაც, სულით ობოლი.

ქამი მიპქროდა, ახალი დღით განრინებული, ?
არ მშვიდდებოდა ჩემში მაინც გული ვნებული.

დღესაც მარტო ვარ, სიყვარულის არ მესმის ნანა.
ჩემთვის მარტოდენ უდაბნოა მთელი ქვეყანა.

მოკვდე და გული ვის დავწყვიტო, ვინ დავაოზლო?
ან გამიხსენებს კი ოდესმე ჩემი სამშობლო?

რად მინდა მივწვდე მიუწვდომელს, ვრცელს და
უსაზღვროს? —
ვერ გავსცილდები ჩემს უდაბნოს მაინც ვერასდროს.

მეგობრობაში, სიყვარულში, შურში, მტრობაში
მარტო ვიქნები და რა გპოვო მარტოობაში?

ვიმღერო? მაგრამ ჩემთვის რაა ჩემი სიმღერა? —
წუთით მიტაცებს, სამუდამო წყლულს ვერ შლის, ვერა!

არ ვარგა!

და თუ შორს ვინმე ტკბება ჩემი სევდიან ხმებით,
ის ჩემს ხმებს მიჰყავს... მე ვის მივყვე ჩემის წამებით?

ან მეგობარის თუ მომესმას ნეტარი ხმობა
შემეძლება კი სიყვარული და მეგობრობა?

არცათუ მცირე შეუდგა გულს სევდა-ნაღველი,
რომ კვლავ შემეძლოს ზეცისაკენ აღვაპყრა ხელი.

ო, სად ხარ, სადა, უჩვეულო რაიმე ძალო,
სიცარიელის შავი ნისლი რომ გამაცალო!

განა ეს ზნევი რეჟისორი?
ყველა მუცლისკენ,
ყურადღება?!

5. გალაკტიონი

მოკვალ, -
ქალი პარკულა
ყნა აბაძეს!!
ქინჯიაძე

მიკვირს, -
პოეტი ამას
როგორ უნდა
ამბობდეს!!

კ. ნადირაძე

განა ეს კარგი ლექსი უკეთ არ დაინერებოდა, უშეცდომოთ?!

*
* *

იმ ვარდისფერ ატმებს მოვიგონებ კვლავ...
იმგვარადვე მღევ... იმგვარადვე მკლავ.

ო, როგორ მომწყურდი! მწუხარეა დღე.
იმგვარივე ცა. იმგვარივე ხე... ?

იგივე ქარი დაჰქრის. იღუნება ბზა. *მისი ზვა?*
იმგვარივე მზე. იმგვარივე გზა.

ძლიერ... ძლიერ... ძლიერ... ვეტყვი ზენა ქარს
იმგვარივე ხმით იმგვარსავე ზარს.

სისულე
სიცილი

მარტო ბზა?
სისულელე და
სიცალიერე!

განა არ აჯობებდა მეორე სტრიქონი ასე ყოფილიყო:
 „ქალწული თოვლის (ზევიდან) ხიდიდან ფენა“?

კ. ნ.

განა არ აჯობებდა მეორე სტრიქონი ასე ყოფილიყო:
 ყველაზე: ქალწული თოვლის
 (გვიქცინ) ხიდიდან ფენა“?
 ქ. ნ.

ქალწული

მე ძლიერ მიყვარს იისფერ თოვლის
 ქალწულები/ხიდიდან ფენა: — ას ვარა, სხვა რა?
 მწუხარე გრძობა ცივი სისოვლის
 და სიყვარულის ასე მოთმენა. — ას ვარა!

ძვირფასო! სული მევესება თოვლით: !! შესანიშნავია?
 დღეები რბიან და მე ვბერდები!
 ჩემს სამშობლოში მე მოვლევ მხოლოდ მხოლოდ? ქალწული თოვლის
 უდაბნო, ლურჯად ნახავერდები. — ვეყვანაო!

ოჰ! ასეთია ჩემი ცხოვრება:
 იანვარს მოძმედ არ ვეძნელები,
 მაგრამ მე მუდამ მემახსოვრება
 შენი თოვლივით მკრთალი ხელები } ასეა!

ძვირფასო! ვხედავ... ვხედავ შენს ხელებს,
 უღონოდ დახრილს თოვლთა დაფნაში?!
 იელვებს, ქრება და კვლავ იელვებს
 შენი მანდილი ამ უდაბნოში...

68
 ასეა მის ეს „ყვანა“? — ას ვარა, სხვა რა?
 ას ვარა, სხვა რა?

არ ვარგა
 სრულებით!
 არ ვარგა!
 შესანიშნავია!
 კარგი რითმაა,
 მაგრამ ლექსი
 გაუგებარია.
 კარგია!

სად არის ეს „უდაბნო“ და რა შუაშია საერთოდ აქ უდაბნოები.

ამიტომ მიყვარს იისფერ თოვლის
ჩვენი მდინარის ხიდიდან ფენა,
მწუხარე გრძნობა ქროლვის, მიმოვლის
და ზამბახების წყებად დაწვენა.

მე ვარ! არ ვარ! არ ვარ!
არ ვარ! არ ვარ! არ ვარ!

თოვს! ასეთი დღის ხარებამ ლურჯი
და დაღალული სიზმრით დამთოვა.
როგორმე ზამთარს თუ გადავურჩი!
როგორმე ქარმა თუ მიმატოვა!

მე ვარ! არ ვარ! არ ვარ!

არის გზა, არის ნელი თამაში...
და შენ მიდინარ მარტო, სულ მარტო!
მე თოვლი მიყვარს, როგორც შენს ხმაში
ერთ დროს ფარული დარდი მიყვარდა!

მე ვარ! არ ვარ! არ ვარ!

მიყვარდა მაშინ, მათრობდა მაშინ
მშვეიდი დღეების თეთრი ბროლები,
მინდვრის ფოთლები შენს დაშლილ თმაში
და თმების ქარით გამოქროლები.

მე ვარ! არ ვარ! არ ვარ!

მომწყურდი ეხლა, ისე მომწყურდი,
ვით უბინაოს — ყოფნა ბინაში...
თეთრი ტყეების მიმყვება გუნდით?
და კვლავ მარტო ვარ მე ჩემს წინაშე.

მე ვარ! არ ვარ! არ ვარ!

თოვს! ამნაირ დღის ხარებამ ლურჯი
და დაღალული ფიფქით დამთოვა.
როგორმე ზამთარს თუ გადავურჩი!
როგორმე ქარმა თუ მიმატოვა!

მე ვარ! არ ვარ! არ ვარ!

საერთოდ მშვენიერი ლექსია. კ. ნ.

განა თოვლი
ხიდიდან
ეფინება?
თუ ცვივა?

არ ვარგა!

ძლიერ კარგია!

არ ვარგა!

არ ვარგა!
კარგია, კარგი!

არ ვარგა.
საიდან გაჩნდა
აქ ტყეები?

არ ითქმის
„დაღალული
ფიფქი“.
— ყალბი,
არა რეალური
სახეა!!

საერთოდ მშვენიერი ლექსია.

კ. ნ.

✓ ქარი ქანაოზს ქნარად

ქანებუვარდები რგული,
ქარი ქანაოზს ქნარად,
არ გამრთელდება გული?
წყნარად, წარსულო, წყნარად.

ცაზე ნელდება რული
ფერადქოწაბრეშუმად
არ გამრთელდება გული?
ჩუმად, წარსულო, ჩუმად.

აქვე ზეჟი?!
ოქნავ ქსევი

ოქნავ
ქსევი!

რატომ
რგული?!

ოდნავ კარგი, -
ოდნავ
აბსურდი!

(ი. გრიშაშვილის გავლენა)
უთუოდ კარგი ლექსი, მაგრამ დეფექტებით.

(იულისიური გვირა)

✓ საიულო ვაჟო რეჟი, ზეგამ რეჟიზიონი.
მე და ლამე

ახლა, როცა ამ სტრიქონს ვწერ, შუალამე იწვის, დნება,
სიო, სარკმლით მონაქროლი, ველთა ზღაპარს მეუბნება.

მთვარით ნაფენს არემარე ვერ იცილებს ვერცხლის საბანს,
სიო არხევს და ატოკებს ჩემს სარკმლის წინ იასამანს.

ცა მტრედისფერ, ლურჯ სვეტებით ისე არის დასერილი,
ისე არის საგვს გრძნებით, ვით რითმებით (ეს წერილი) *ქვე ვაჟო*

საიდუმლო შუქით არე ისე არის შესუდრული,
ისე საგვს უხვ გრძნობებით, ვით ამ ღამეს ჩემი გული.

დიდი ხნიდან საიდუმლოს მეც ღრმად გულში დავატარებ,
არ ვუმკლავნებ ქვეყნად არვის, ნიაფსაც კი არ ვაკარებ.

რა იციან მეგობრებმა, თუ რა ნაღველს იტევს გული,
ან რა არის მის სიღრმეში საუკუნოდ შენახული.

ვერ მომპარავს ბნელ გულის ფიქრს წუთი წუთზე უამესი. *ზეგამ*
საიდუმლოს ვერ მოიტაცებს ქალის ხვევნა და ალერსი; *მის ვერი*
71 *ბნელი?*

სჯობს: უხვი გრძნობით

სჯობს: უხვი გრძნობით

არ ვარგა.

რატომ არის გული ბნელი?

სახლი ტყის პირად - სიყვარული!

ახლაც ჩემს თვალწინ არის
თქვენი ბინა ტყის პირად
და სალამო მდინარის,
გახელილი ცისფერად.
მთავაზობდით ღები ვარდთ

და ამბობდით ლანდებით:
„თქვენ ისეთი კარგი ხართ,
თქვენ პოეტი ბრძანდებით.“

და გავიდა ივლისი,
და მოვიდა წამებო,
შფოთიანი თბილისი:
პოეტების სამეფო!

ენას მოიტყუებს
კაცი!
„მანგებო“
ქაღვალ ვერა?
გაუგებარია!
სად? ვინ? რა
თბილისი?

სიყვარულს სიყვარულს, მაშინ უბოო!!

სიცალიერე.

კარგია!

ენას მოიტყუებს
კაცი!

ან კიდევ
„ბანტებით“,
არა, ძვირფასო
გალა?

გაუგებარია!
სად? ვინ? რა
თბილისი?

საიდან სადამო, მაშინ საბოო!!

Что за ерунда!

ყოფა ერუნდა!

მაინც დავიმსახურე

მთვარემ ღამე გაათია,
კრთება შუქთა დინება,
ღამის სამი საათია,
შენ კი არ გეძინება.

გავაცურეთ სადღაც ნავი,
სავსე ლურჯ ექსცესებით.?!
მეგაყვარე კიდეც თავი
ამ უბრალო ლექსებით.

ეფინება გზებს სიმებად
ღალთა ცეცხლი, საყურე.?!
შენი კარგი გაღიმება
მაინც დავიმსახურე.

ნოსილოთ აჯურე

Пошлость в ажуре.

წინადაც იყო უკეთ: „მაგ უცხო სახის“...

რა შუაშია აქ ცა?!

წინადაც იყო უკეთ: „მაგ უცხო სახის“...

მერი *წაყვითა* *მა პირიანა*

შენ ჯვარს იწერდი იმ ღამეს, მერი!
 მერი, იმ ღამეს მაგ თვალთა კვლომა,
 სანდომიან ცის ელვა და ფერი — *არ ვარა!!*
 მწუნარე იყო, ვით შემოდგომა!

რა არის სანდომიანი ცა?
ანი ცა?

ბოდვაა

ჰოპვაა

აფეთქებული და მოცაცაცხე
 იწვოდა ნათელ ალთაჲ კრებული,
 მაგრამ სანთლებზე უფრო ეგ სახე ვარა,
 იყო იღუმალ გაფითრებული.

რა არის ეს?!
ლოცვა განუკურნელი??!
განა ასეთ უმსგავსობას „დიდი“ პოეტი იტყვის?
რა შუაშია?!

იწვოდა ტაძრის გუმბათი, კალთა!
 ვარდა დიოდა ნელი სურნელი,
 მაგრამ ლოდინით დაღალულ ქალთა
 სხვა არის ლოცვა განუკურნელი.

რა არის ეს?!
ლოცვა განუკურნელი??!
განა ასეთ უმსგავსობას „დიდი“ პოეტი იტყვის?
რა შუაშია?!

მესმოდა შენი უგონო ფიცი...?!
 მერი, ძვირფასო! დღესაც არ მჯერა...
 ვიცი წამება, მაგრამ არ ვიცი:
 ეს გლოვა იყო თუ ჯვარისწერა?

რა არის ეს?!
ლოცვა განუკურნელი??!
განა ასეთ უმსგავსობას „დიდი“ პოეტი იტყვის?
რა შუაშია?!

75
„ლოცვა განუკურნელი“ — საინტერესოა, რომელ სპეციალობის ექიმებმა დასვეს ეს დიაგნოზი??

კარგია, არა მთლიანად.

არ ვარა!!

არ ვარა!!
ხანძარი
ყოფილა!!

რა არის ეს?!
ლოცვა
განუკურნელი??!
განა ასეთ უმსგავსობას „დიდი“ პოეტი იტყვის?
რა შუაშია?!

ტაძრის კალთა
ჯერ არ
არსებულა.

„ლოცვა განუკურნელი“ – საინტერესოა, რომელ სპეციალობის ექიმებმა დასვეს ეს დიაგნოზი??

ბეჭდებიდან როგორ
იღებდა თვლებს??

კარგია

ლოდებთან ვიღაც მწარედ გოღებდა
და ბეჭდების თვლებს ქარში კარგავდა
იყო ოზლობა და შეცოდება,
დღესასწაულს კი ის დღე არ ჰგავდა.

ტაძრიდან გასულს ნაბიჯი ჩქარი
სად მატარებდა... ხედეა მიმძიმდა!
ქუჩაში მძაფრი დაჰქროდა ქარი
და განუწყვეტლად წვიმდა და წვიმდა...

ნაბადი ტანზე შემოვიხვიე,
თავი მივანდე ფიქრს შეუწყვეტელს...
ოჰ! შენი სახლი! მე სახლთან იქვე
ღონემიხდილი მივაწეე კედელს.

ასე მწუხარე ვიდექი დიდხანს
და ჩემს წინ შავი, სწორი ვერხვები
აშრიალებდნენ ფოთლებს ბნელხმიანს??
როგორც გაფრენილ არწივის ფრთები.

და შრიალებდა ტოტი ვერხვისა,
რაზე — ვინ იცის?! ვინ იცის, მერი!
ბედი, რომელიც მე არ მეღირსა,
ქარს მიჰყვებოდა, როგორც ნამქერი.

ვთქვი: უცარი გასხივოსნება
რად ჩაქრა ასე? ვის ვევედრები?
რად აშრიალდა ჩემი ოცნება,
როგორც გაფრენილ არწივის ფრთები?

76

ბეჭდებიდან როგორ იღებდა თვლებს??

ყავისფერი

მე ვახე!!
ყავისფერი!!

უაზრობაა
სრულებით

არ ვარგა!
უაზრობაა!!

?! ჩოკოლეტა
ჩიტქედა აუ
აქ!!

როგორ
შეიძლება
ასე თქმა!!

კარგია!

ჰა ჰააა -!!

მერის თვალებით

ეს რამდენიმე დღეა და რამდენიმე ღამე
დახურულია გული, როგორც საკანი რამე.
თითქო უძძიმეს კარებს კუბრის დაედო ლუქი,
გულში ვერც ზეცა ატანს, ვერც სინარულის შუქი.
გაუდაბურდა ჩემი ყოფნის ყოველი წამი,
ეს რამდენიმე დღეა და რამდენიმე ღამე.
ოჰ, მომეტალეთ, კმარა! მხოლოდ სიკვდილი მინდა,
არც პოეზია მატკობს, არც მეგობრობა წმინდა.
ეს რამდენიმე დღეა და რამდენიმე ღამე,
არე-მიდამოს შხამავს ღრმა მწუხარების შხამი.
ჩამოიბუროს ზეცა, მი'აიცი აღარა მჯერა...
მერის თვალებით იგი ვერ გაბრწყინდება, ვერა!

ჩალოხო!
მეყვეს
... მზა!

Плохо!

უვიცობა!

ლუქი - сургуч, კუბრი - смола -
- смола.

ლუქი - сургуч, კუბრი - смола.

✓ რაც უფრო შორს ხარ... ჩაჩვიო!

რაც უფრო შორს ხარ, მით უფრო ვტკბები!
მე შენში მიყვარს ოცნება ჩემი,
ხელუხლებელი, როგორც მზის სხივი,
მიუწვდომელი, როგორც ედემი.

და თუ არა ხარ ის, ვისაც ვფიქრობ,
მე დღეს არ ვნაღვლობ, დაე, ვცდებოდე!
ავადმყოფ გულს სურს, რომ მას ოცნების
თეთრ ანგელოზად ევლინებოდე.

დაიწვას გული უცნაურ ტრფობით,
ცრემლით აივსოს ზღვა-საწყაული,
ოღონდ მჯეროდეს მე ჩემი ბოდვა
და სიყვარულის დღესასწაული.

ჩაჩვიო!!

5.

კარგია!

კარგია!!
5.

არ დაბრუნება *ჩ ვაკე!*

არ ვარგა!

აბდაუბდა!

აი, გრიგალმა გაიტაცა წითელი ლერწი
 ვაზის — ბუნების!..
 მერი! მე ისევ მენატრება ჩუმი ალერსი */?*
 არდაბრუნების!
 წყვილი ცხენები, ეტლი სწრაფი, ზრუნვა მზიანი, *?*
 რაღაც სხვაგვარი.
 მოსვლა ფერების: ვერონეზი და ტიცინი *)? ?*
 და ნიაღვარი.
 ვიცნობ ბაგეებს, ვიცნობ ხელებს! ათასი მხედება
 ბაგე და ვარდი...
 ნუთუ, ზეცაო, ვით მე მიყვარს შენი ღიღება, */?*
 ისე გიყვარდი?

მუხა მ ვ რ გ

მუხა პირველი? იგრძნობს ალიონს და პირველ სალამს განთიადისას, ამაყად გასცქერს მთას კავკასიონს, მეფურ ღუმლით დაპყურებს მიწას.

მუხა პირველი მებს ეგებება? შეუშფოთებელ და მძლავრ რტოებით, შეუშფოთებლად და მძლავრად კვდება, ველზე მდგომარე განმარტოებით.

ყანებში სადღაც ატირდა ღაღღა... ძირს, ძირს ეშვება მოხუცი მუხა, ნაკადს დაეცა, ნაკადმაც ტალღა აამღელვარა, ააჩუხჩუხა.

წაიღებს ხსოვნას ჟამი პირქუში, გასცდება ღღეებს, განაპირდება: მარტოდენ ჭოტი მუხის ძველ ღრუში დაისადგურებს და ატირდება!..

საქმე ნიჭი და მს ვაძა?

და ვაძა მს!

ვინ? მუხა!

არ ვარგა.

რატომ პირველი და არა მეთათსე?

არ ვარგა, არა!

ვინ?

რატომ?

არ ვარგა!..

ჩვენთვის სხულებით!

არ ვარგა სრულებით!

ცხენთა შეჯიბრებაზე ჩემი ლურჯა ცხენები
პქროდნენ ეფემერული და ფერადი ქარებით,
იყვნენ საუკუნენი, მაგრამ მე ვიხსენები
გაფრენილი პირველი წყების ნიაგარებით.
ვწუხვარ: ერთადერთი ვარ და ზეცაზე სწერია
ჩემი გზა და ახალი ლალის კარტაგენები
ბედი ქროლვის გარეშე ჩემთვის არაფერია,
ჩემთვის ყველაფერია ისევ ლურჯა ცხენები.
ჰე, ქაოსში დაკარგულს ქარი დამედევნება
ძახილით: გალაკტიონ! და ძნელია მიგნება.
სადაც ახლა ჯვარია და გვიანი მტევნები,
იქ უკვდავი მაგიის მარმარილო იქნება.
რამდენი ქარავანი, მთებზე გადამართული,
გაიშლება გამრღვევი მღვრიე უდაბნოეთის,
წვეთი სისხლის არ არის ჩემში არაქართული,
ძაფი ნერვის არ არის ჩემში არა პოეტის.
ო, რამდენი დაცხრება შურიანი თვალები,
რომ მარად იმარჯვებენ იღუმალი მშვენებით
ლექსთა შეჯიბრებაზე მხოლოდ ინტეგრალები,
ცხენთა შეჯიბრებაზე ისევ ლურჯა ცხენები!

ხედავ

ახინეა!

ბოდვა.

Ахинея!

აჰა! შორით მოისმის ქვეყნიური გუგუნი,
ელვა ელვას გაეკრა, დაეღეკა ცას ღვარი,
გაჰქრა, როგორც ღუმელი, ცოდვით გადაბუგული,
უკანასკნელ ძებნათა სევდიანი საზღვარი.
კიდეები შეშლილი, ღამეები ველური
დაიტვირთონ წამებით, ღამე მთვარეს მოეზას.
სულს სწყურია საზღვარი ისევ ეფემერული,
სულს სწყურია საზღვარი, როგორც უსაზღვროებას.
სთქვი, რას ნიშნავს ზენიტზე მდგარი შორი
პალმები?

წინ! იმ უსაზღვროებაში მწუხარებას აიტან.
ჩემებრ დიდ საიდუმლოს მე იქ მივესალმები,
ყოველ მხრივ სივრცე იყოს, შველა კი — არსაიდან.
ო, უბრალო ხმებისთვის არასდროს არ მეცალა,
დაისერა მსოფლიო გამოუცნობ წყლულებით.
კოშკებს სიზმარეთისას ნისლი გადაეცალა
და იქ მიექანება სული განწირულებით.
ნეტავ ჯოჯოხეთისა დარდმა გამიყოლიოს,
სადაც ვარდებს ბალისას მაისობა უქრება.
მძიმე ქვების ქუსლებით დავეყრდნობი პოლიუსს,
როცა ქარი მოსკდება და ცას შეემუქრება.
როგორც უხვი მემკვიდრე, ვისვრი საგსე პეშვებით
ფანტასტიურ მკვლევლობებს და ოცნებას მკათათვის.
წარსულში, მომავალში წყევლით გადავეშვები,
რომ ძეგლები ავმართო მღვრიე შვენებათათვის.
თქვენ შეხედეთ... პირველი ჩნდება მერიდიანი,
ვეძებ ისევ დალუპვას და დავცინი სიბერეს,

მარბარცა...

Ахинея

ბაკლის ხე მთაწმინდაზე

თითქო დაეშვა შავი ფარდები,
ღამის წყვდიადში ისე მწარდები.
ცივია გული? არ შეუყვარდი?
არაფერია, შეუყვარდები.

თითქო რაიმეს ნიშნავს, რომ ბნელი
ღამით იმავე მეგობარს ელი.
არაფერია, არაფერია...
მოვა სხვა, უფრო დაუძლეველი.

წარსულზე ოხვრას რისთვის უნდება
ყოველი დღე და შებინდუნდება?
თითქო ბერდები? არაფერია!
ათასი წლისაც არ დაბერდები.

კაცი ვერ გაიგებს, თუ რაშოა საქმე.

მსოფსო
საქმე

სიცარიელე.

არ ღირს იმ ერთ ცრემლად

მთელი ღრიანცელი ყველა პოეტების,
დაუსრულებელი როცა კამათია,
არ ღირს იმ ერთ ცრემლად, თვალს რომ მოედების,
და ღრმა მოგონებამ მე რომ დამათია, ??
მაგრამ დაცემული არვის ვენახები,
თუმცა მრავალია გულში დაგუბული,
როგორც ყვავილები, როგორც ვენახები,
დაუსრულებელი სეტყვით დაღუპული.
შენ ნუ დაეცემი, შენ ნუ შეშინდები,
გულის უდაბნოსთან ბრძოლას ეგ არ იგებს,
ყველა ამაოა. ჯერ არ შებინდდება. | ?
მხოლოდ გამარჯვება ბედთან შეგვარიგებს.

Тоже ахинея!

*
* *

გადმოფრენას ეს ყორანი
მადათოვზე აპირებს,
გაანათებს რესტორანი
ტივებიან ნაპირებს.
ასე მიდის ეს ზამთარი,
სიზმარივით მღევარი, ??
ასე რეკავს საზანდარი, ?
უქმი შემაქცევარი,
რომ ისმოდეს საიათნოვას
დაყანგული ჰანგები, ??
მიეთოვოს, მოეთოვოს
კედლებს ფარშავანგები. ?
სული ტირის და როს ნანას,
კოჭლო საჰაკ, ჰპირდები,
დაანებე ფიროსმანას
სევდიანი ტვირთები, ?
რომ წავიდეს ეს ზამთარი,
სიზმარივით მღევარი,

ყველაფერი არე-დარეულია.

Просто, галиматъя!

რომ რეკავდეს საზანდარი
უქმი შემატყვევარი.
ოცნებაო ჩემო ძველო,
ვართ ღამეთა მთვეელი,
კიდევ ბევრი სადღეგრძელო
დაგვრჩა დაუღვეველი.

ჩაიარა ჩაიარა ?
მამა ჩაიარა ?!

რა შუაშია ეს?

საიდან სადაო,
მამავ საბაო?!

რა შუაშია ეს?

უცნაური სასახლე

ამნაირი დარებით,
კილით კიდე დარებით,
ფერის ფერთან დარებით,

დღემ კოშკების ამაღლა
ხან ეთერში ამაღლა
და ქარივით ამაღლა. } ?

ცვივა ლურჯი ფარული,
მოგონება ფარული,
ფართან ლანდი ფარული. ?

ყველაფერი სადაა,
მაგრამ, მითხარ, სადაა
ის, რაც აღერსადაა?

ველი წამით ნაწამებს,
პოეზიით ნაწამებს,
რასაც იტყვის ნაწამებს:

*მზისა და
„ხეობა ნაწამის“ ზე.*

დასთა უცხოთ დასობას,
თვალთა ქროლვით დასობას,
ხანჯლის გულში დასობას.

მარმარილომ და თასმა,
შადრევანმა ათასმა,
ლაჟვარდები ათასმა.

აჩონჩხილო შენობა,
მშვენიერო შენობა,
მომკლავს მე უშენობა!

ონანიрующая графомания.

Онанирующая графомания.

მიმღერე რამე

როგორ მიყვარდა! მაგრამ ხსოვნა იმ ტრფობის სრულის
დარჩა ჩემს გულში წარუშლელი და მოკამკამე,
იმას იგონებს დაღონება დადაღულ გულის...
იმ სიყვარულის მიმღერე რამე!

ყმაწვილკაცობა, ყვაველები სიცოცხლის დილის
ბურუსებს იქით გადიკარგა... როგორ ვეწამე!
ახლა თავს მადგას მჭმუნვარება მომავლის ჩრდილის?
იმ სიყმაწვილის მიმღერე რამე!

დიდი მიზანი, ბრძოლა იყო ახალ დღეების, ??
არ დავცემულვარ, მაგრამ გესლით მე მოვიშხამე.
აი, ნაყოფი ქარიშხლიან სიცოცხლის ვნების.
მე იმ ბრძოლების მიმღერე რამე!

ახალგაზრდათა ბრძოლის შემდეგ დაუძღურების?
და წარუშლელი მწუხარების? გავხდი მოწამე,
მოწამე გავხდი ცეცხლისა და განადგურების.
გემუდარები, მიმღერე რამე!

ვისი?

ვისი? *

წილიდან?

ამას სწავლა
და რა უნდა?

ქვეყანა?

ასე ხალხ?

ხალხი?

ქვეყანა? რა?

ვისი? რა?

აქ დაიდგმება პოეტის ძეგლი, ბავშვები მოვლენ შენი წიგნებით, იქნება, ბევრი რამე იქნება, მხოლოდ ამქვეყნად ჩვენ არ ვიქნებით.

ცხოვრებისაგან დაჭრილი ლომი, ახლა რომ ოხვრით შამბში ვარდება სხვა ისტორიის წინაშე მდგომი აქ სხვანაირად აღიმართება.

ახლა კი ხელი მივცეთ ერთმანეთს, ხომ მოგვივლია ხმელეთი, ზღვები... ოხ, მომავალო, შენ ერთი მაინც არ იტყვი, როგორც იტყვიან სხვები!

და რა უნდა? რა? ვინ? რა სხვა ისტორიის??

თუ არ დაიდგმება, სად მოვლენ?

რა იქნება?? დეგენერატო?

რა ლომი ვარდება შამბში?

რა? ვინ? რა სხვა ისტორიის??

რას, კრეტინო!

უარესს იტყვიან, ჩემო გალაქტიონ!

შედეგია, როგორც აბდაუბდისა და ბოდვის სრული გამოვლინება!!

ქვეყნის, ხელისუფლებისა და ხალხის
სადღაც გაქვითვისა
ისევ ეშვება

ჩვენთვის ჩინური ვაჭარია?

რა ამოდრავებს კიბარისის ტანს, ჩუმი შრიალი საიდან არი? *ქვეყნისა, ხელისუფლებისა და ხალხის*

ქარი არა ჩანს, ქარი არა ჩანს, მაინც მწვერვალს ედება ქარი. *სიმაღლე, მისთვის არის წამება, არა ღიმილით და ალოეთი??*

დუმილი გახდა ვიწრო გალია - დაუძინარი და უჩინარი, მხოლოდ იმიტომ, რომ მაღალია, მარად და მარად ტყდება ჩინარი. *სიმაღლე, მისთვის არის წამება, არა ღიმილით და ალოეთი??*

როგორც ჩინარი — ისე პოეტი: მისთვის სიმაღლე არის წამება, არა ღიმილით და ალოეთი?? *სიმაღლე, მისთვის არის წამება, არა ღიმილით და ალოეთი??*

დაჰფარავს მტერთა ცილისწამება. ის მაღალია, დიდია მაინც! — ვინ ის? *სიმაღლე, მისთვის არის წამება, არა ღიმილით და ალოეთი??*

მისთვის მოისმის ზარების ზარი: ქარი არა ჩანს, ქარი არა ჩანს, მაინც მწვერვალს ედება ქარი. *სიმაღლე, მისთვის არის წამება, არა ღიმილით და ალოეთი??*

ვერლენს მაისის სიზმრების ხილვით ესარკებოდა პარიზის რკალი, მაგრამ უეცრად ქართველივით მის ცხოვრებაში შეიჭრა ქალი. *სიმაღლე, მისთვის არის წამება, არა ღიმილით და ალოეთი??*

ქვეყნის, ხელისუფლებისა და ხალხის
სადღაც გაქვითვისა
ისევ ეშვება

კვიპაროსი ჩინარად გადაიქცა?

ქარის დანახვა საერთოდ არ შეიძლება.

სისულელე!

სიმაღლე ტანის თუ ჭკუის?

ვინ ის?

ქარი არა ქრის?

საიდან სადღო, მამო საბოლო?

რატომ „ჩანს“ და არა ქრის? რას ბოდავ, რა შუაშია აქ ვერლენი, რა ესარკება, გრაფომანო, ვერლენს?

აბდაუბდა გალაქტიონ ტაბიძისებური, რაც ასე მოსწონთ უვიც დეგენერატებს.

დემონიური არევ-დარევით
ყოველი ძხრიდან ავარდა ალი,
სულში დაჰქროდა ქალი ქარივით
და შეშლილივით კიოდა ქალი.
ჰო, ლელიანი მაშინ დაქანდა,
ვით მწვერვალიდან მერანი მალი.
კუბო მიჰქონდათ, არვინ არ ჩანდა
და არ ტიროდა არც ერთი ქალი.
ოჰ, სიყვარული ზღვების ქაფია!
მიეცით წარსულს ელვა ან ხმალი,
რომ ამოკვეთოს ეპიტაფია:
„მის ცხოვრებაში შეიჭრა ქალი!“
და პაგანიცი... ორგის ბადეს...
მაესტრო თასით გადაჰკრავს ღვინოს;
ესტრადა ნათელ იმედად ბადებს
აშლილ ვოლტორნებს და პიანინოს.
ის დანდობილი იღებს ჭიანურს
და სასახლეებს ჰაერში მოდებს,
რომ მხარეები შეაჭიანოს
და ლეგენდები შორით ისმოდეს.
არა! არაა იმედი სიმაღ, ?
ქალნი ლანდობენ თლილი თითებით, ?
სიმებთან ერთად ატირებს იმათ
თვალების ნაზი ხრიზოლიტებით. ?
მათ მეოცნებეს რომ ვარდი არგეს,
ის ნებას აძლევს სულს ითარეშოს,

ქალ ნინიდან თუ უკანიდან?

??

Чушь и бред!
сумасшедшего!
графомана!!
95

სად წინიდან თუ უკანიდან?

Чушь и бред!
сумасшедшего!
графомана!!

იგი არ სინჯავს გამომხსნელ საჭეს,
ეფინებოდა რა სახეს ჩრდილი,
სიკვდილით დასჯა მას მიუსაჯეს,
ვინ იგლოვოს ის! რაა სიკვდილი!
ეშაფოტიდან უყურებს შორს პანს
დღემდე თვალების გამხდარი რეტი.
ასეთი არის მისი პორტრეტი...
ქარი არა ჩანს, ქარი არა ჩანს...

შოქაი, რა აბრაყაა!!!

ყილა, რიქა ნუქა!

აქინ ვაშა, რიქა ვაშაქა!

ღმერთო, რა აბდაუბდაა!
ყოჩაღ, „დიდო“ პოეტო!
თქვენც ვაშა, „დიდო“ კრიტიკოსებო!

უაზრობის
ცუდი
ლექსი

* * - სოსელია!

რტოო პალმისა, მშვიდობის რტოო! ?
აქ ზვირთი ზღვისა ქდერს უზოლოო. ?
 აქ სიმშვიდეში ხედავ აღზნებულს
 სანაპიროებს გაჩირაღდნებულს.
 აქ გემებია და ზღვის ქედები, ?
 იქ, შორს, ძლიერ შორს როს იხედები —
 ჩანან უსაზღვრო სივრცედ ნადები
 სასაფლაოთა მირიადები...
კანკალებს გემთა შემკრთალი ალი. ? ! !
 შენსკენ მხარულით მოცურავს ქალი,
 გრიგალი სწეწავს მის თმათა გიშერს,
 იგი გეძახის, იგი ხელს გიშვერს —
 გამწარებული და უსასოო...
 რტოო პალმისა, მშვიდობის რტოო!

93

ქვემოთ

ქვემოთ მუხისა, მუხისა ?
 ზეხალ მუხისა-ზეხია რაბრა-
 რქისა, ხოლ მუხისა ზაზ მუხისა-
 ახ მუხისა-ახ, ახ ახალ ქაჩაველ
 მუხისა, მუხისა

სისულელე!

ეს უკვე ბეთხოვენის, მოცარტის და ბახის მუსიკალობით დაწერილი ლექსია, რის მსგავსი რამ მსოფლიო პოეზიას არ მოეპოება - ასე არ არის, ქართველო ბელინსკებო, ტენებო?

თუ „მწუხარეა“ –
რასაკვირველია,
უსინარულოც
იქნება!

ის გაზაფხულის ნაზ ყვავილებს
სულაც არა ჰგავს...
სიოს მაგივრად ქარიშხალი
ეაღერსება
და ვნების ნაცვლად უხმო აღერსს ?
გარემოუტავს.

და ჭკნება, ჭკნება სიყვარული
უკანასკნელი,
ჭკნება მწუხარედ, ნაზად, მაგრამ
უსინარულოდ.
და არ არსებობს ქვეყანაზე
თვით უკვდავება,
თვით უკვდავებაც არ არსებობს
უსიყვარულოდ!

აუ "მწუხარეა"
სიყვარულია "აუ"
სასიყვარულო!

აუნი მწუხარე!
ესაინათესაჲს
ვიცხვსსა
საქმისაჲს, უხმს დავერა!

ლექსი არ ვარგა!
პროვინციულ უაზრობის ფილოსოფოსობის უაზრო დასკვნა!

მატარებელი *სისულელი*

მთები აჭრელდა, როგორც ჭირაფი,
მატარებელი მიჰქრის ბინდებდა.
ახლა იწყება წიფის გვირაბი,
თქვენ ხომ არაფრის შეგეშინდებათ?

სისულელი!

მატარებლიდან

— სისულელე

შორით გამოჩნდა ფოსტა,
იჭერს წერილებს მალლით?

გაჩერებული ხბოსთან
ბიჭი პატარა ძაღლით.

გვიან ყვავილთა რიგით
ბალი თანდათან ცხრება,
აქეთ — სადგური. იქით —
მშვიდ სოფლელების კრება.

მოდის სოფელი, როგორც
დამსვენებელი ჩრდილი,
რალაცას მღერის გოგო
მშვენიერი და ზრდილი.

???

სისულელე

აჰა, ღამდება. ბიჯი
და — აქვე არის სახლი.
მიდის წერილით ბიჭი,
ხბო და პატარა ძაღლი.

სისულელე.

Глупость.

რომელი საათია!

რომელი საათია?

სისუღე!

ახლა, რა თქმა უნდა, ძლიერ გვიანაა,
გულში მწუხარებამ ღამე გაათია...
მაინც არ მასვენებს მწარე სინანული,
რომელი საათია? რომელი საათია?

სისუღე!

ედგავარ ფანჯარასთან, ღამე არ იცვლება,
მთელი შემოდგომა თავზე დამათია.
ახლა მხოლოდ სამი იყოს, შეიძლება.
რომელი საათია? რომელი საათია?

?

ღმერთო, რა
სისუღეა!!

სამის, შეიძლება, არის მესამედი,
მაგრამ გაიხედავ, მაინც წყვილია,
კივის სადგურიდან ზარი მეცამეტე
რომელი საათია? რომელი საათია?

რომელი საათია!!

რას ბრძანებთ,
ბატონო
გალაქტიონ!!

ფიქრში გახვეულა ბნელი დერეფანი,
ღამის მეეტლე რომ ვეღარ დაატია.
ისევ ნერვიულად რეკავს ტელეფონი,
რომელი საათია? რომელი საათია?

*რას ბრძანებთ,
ბატონო
გალაქტიონ!!*

ღმერთო, როგორ მოხდა, წვიმა მოსისხარი
თითქო შეუწყვეტი კუპრის ნაკადია,
აღარ გათენდება ღამე საზიზღარი!
როზელი საათია? რომელი საათია?

ბოღვა!

ბოღვა!

იყო შარლ ბოდლერი: „მწარე და ძვირფასი
თროზის საათია, ღვინის საათია!“ —
ასე იძლეოდა პასუხს შეკითხვაზე:
რომელი საათია?

ბოდლის და
ონანიზმის
საათია,
გალაქტიონ!

ბოდლის და
ონანიზმის
საათია,
გალაქტიონ!

* * *
* * * 101/102

მზეო თიბათვისა, მზეო თიბათვისა,
ლოცვად მუხლმოყრილი გრაალს შევედრები. ?!
იგი, ვინც მიყვარდა დიდი სიყვარულით,
ფრთებით დაიფარე — ამას გვევედრები!
ტანჯვა-განსაცდელში თვალნი მიურიდენ,
სული მოავლინე ისევ შენმიერი,
დილა გაუთენე ისევ ციურიდან,
სული უმანკოთა მიეც მშვენიერი.
ხანმა უნდობარმა, გზა რომ შეეღება — ?!
უხვად მოიტანა სისხლი და ცხედრები, ?!
მძაფრი ქართველი მას ნუ შეეხება
მზეო თიბათვისა, ამას გვევედრები!

გრაფომანის ბოღვა!

სისულელე!

მესაფლავე მესაწყენი მსახურნი —

მესაფლავე, შენ ამბობ, რომ
ქვეყანაზე ვინც კი კვდება,
იმ წუთშივე მისი ჩრდილი
ყველა ჩვენგანს ავიწყდება?
ეჰ, არ მჯერა მე ეგ რაღაც...
მომაბეზრე კიდეც თავი,
და შეწყვიტე, თუ ღმერთი გწამს,
ეგ დაცინვა გულსაკლავი.

ვარდის თევა, მაისია,
ნორჩ ბალახებს სიო არხევს,
ხეებს ყვავილთ თეთრი გუნდი,
როგორც თოვლი, ისე აწევს,
მზე ნარნარი სხივებს აფრქვევს
და სითბოში მთა-ბარს ახვევს,
ყვავილებით მოქარგულა
არემარე მომხიბლავი.
ვერა ხედავ, იმ საფლავეზე
როგორ ტირის ოზლად ქვრივი?

მოსაწყენი
პროვინციალიზმი.

რატომ ჩრდილი?!
არ ვარვა!!

რარიგ შვენის ახალგაზრდა
ქალს ეგ სევდა ღვთაებრივი!
განა გუშინ არ იყო, რომ
ამ მოკლულმა დარდით ქალმა
ცრემლი ღვარა, როცა სატრფო
ცივ სამარეს მიესალმა?
დღესაც იგი იმ სამარეს
გულმოკლული დაჰქვითინებს.
დღით არ იცის მოსვენება
და ღამითაც არ იძინებს.
მოვა ხოლმე და დაჯდება
ცივ სამარის გაშლილ ქვაზე,
დარდით არის გაყდენთილი
მისი უღვთო სილამაზე:
თმას გაიშლის, დაემხოზა
და ცრემლები სცვივა, სცვივა...
სულს მიშფოთებს ეგ ქვითინი,
გული მტკივა, გული მტკივა!
მაგრამ რა ვქნა? მესაფლავე,
ჩუმად იყავ, უგდე ყური...
გესმის, გესმის, როგორ კვნესის
დაღლილი და უბედური? —
„გავქრე ისე, როგორც ნისლი,
როგორც ღამის მოჩვენება,
არ მეღირსოს კვალარეულს
სიმშვიდე და მოსვენება.

შენი სახე გულს კაწრავდეს,
როგორც ვიყო, სადაც ვიყო,
თუ როდისმე არ მახსოვდე...
თუ როდისმე დაგივიწყო!“
მესაფლავე, კიდეც იტყვი,
რომ ამქვეყნად ვინც კი კვდება,
იმ წუთშივე მისი ჩრდილი
ყველა ჩვენგანს ავიწყდება?

აი, თუნდაც გალავნისას
მესაფლავე აღებს კარებს;
ახალგაზრდა ვინმე ვაჟი
კიდეც სატრფოს ასამარებს.
გულმოკლული ძვირფას კუბოს
არ სცილდება, არ შორდება,
განა როსმე სხვა ამგვარი
სიყვარული მეორდება?
უსაზღვროა მისი სევდა,
უსაზღვროა მწუხარება,
და გადმოსჩქეფს გულმოკლულ ვაჟს
თვალთგან ცრემლთა მდულარება.
ფიცით ამბობს: „ოჰ, შეშფოთდეს
სამარეში ჩემი ძვლები,
არ ათბობდეს ჩემს სამარეს
გაზაფხულის მზის სხივები,
გავქრე ისე, როგორც ნისლი,
როგორც ღამის მოჩვენება,

არ მეღირსოს კვალარეულს
სიმშვიდე და მოსვენება,
შენი სახე გულს კაწრავდეს,
სადაც ვიყო, როგორც ვიყო,
თუ როდისმე არ მახსოვდე,
თუ როდისმე დაგივიწყო!“
მესაფლავე, კიდევ იტყვი,
რომ ამქვეყნად ვინც კი კვდება,
იმ წუთშივე მისი ჩრდილი
ყველა ჩვენგანს ავიწყდება?

ის ქალი კი, წელან რომ ვთქვი,
ისევ მოდის თმაგაშლილი
და სამარეს დაუკიწყარს
თავს ადგება, ვით აჩრდილი,
ხელში ვარდის მთელი ბუჩქი,
ჯერ ისევე დაუმტკნარი,
მოაქვს, რომ მით დაამშვენოს
სამარისა თეთრი ჯვარი.
ოჰ, ეს ქალი, ალბათ, დარდით
ყვავილივით ჭკნება, ჭკნება...
სევდას სახე დაუფარავს
და სიყვითლე ეპარება.
საცოდავი! თვალეზსაც კი
დასჩნევია უძილობა —
ასე ხდება, როცა ღამით
მოგონებებს იწვევს გრძნობა!

ახლა, ახლა კიდევ იტყვი,
რომ ამქვეყნად ვინც კი კვდება,
იმ წუთშივე მისი ჩრდილი
ყველა ჩვენგანს ავიწყდება?

და ის ვაჟიც, გუშინწინ რომ
მიაბარა სატრფო საფლავს,
არ სცილდება სასაფლაოს,
სევდიანს და გულმოსაკლავს;
სახე თაფლის სანთელს უგავს,
სანთელივით დნება, დნება,
თავს დასცქერის დაუვიწყარს,
გლოვის სიტყვას ეუბნება.
მის თვალბსაც დასჩნევია
ლამის თევა, უძილობა —
ასე ხდება, როცა ღამით
მოგონებებს იწვევს გრძნობა!
მესაფლავე, ახლაც იტყვი,
რომ ამქვეყნად ვინც კი კვდება,
იმ წუთშივე მისი ჩრდილი
ყველა ჩვენგანს ავიწყდება?

დღეს იმ ქალმა გულმოკლულ ვაჟს
უნებურად მოჰკრა თვალი;
გაიფიქრა: „ისიც ჩემებრ
ტირის ცრემლებშეუმშრალი;
უძიროა კაცის სევდა,
უძიროა კაცის გული,

რას არ ითმენს სიყვარულის
ცხოველ ნათელს მოკლებული“, —
ასე ამბობს სევდიანი
ქალის ცისფერ თვალთა ცქერა.
ალბათ, ვაჟსაც ამ უსიტყვო
ცქერამ გული აუძგერა...
ასე იცის თანაგრძნობამ...
შენ კი ისე იღიმები,
თითქოს მართლა იბმებოდეს
იმათ შორის ის სიმები,
როზლის ძალით ორი გული
სამუდამოდ შეერთდება...
ეჰ, არ მჯერა მე ეგ რაღაც,
ქვეყნად ეგრე როდი ხდება.
როცა ფიცით აცილებენ
მიცვალებულს სამარემდე,
ფიცს არ სტეხენ... ფიცს არ სტეხენ
უკანასკნელ ყოფნის დღემდე.
გამიგონე, მესაფლავე,
შენ არ იცი კაცის დარდი,
თორემ რაა, ჩემს თქმაზე რომ
სულელივით ახარხარდი?!

რა ვუყოთ, რომ იმ ვაჟმა ქალს
მოუტანა ნორჩი ვარდი
და მწუხარედ ჩასჩურჩულა:
„შემიყვარდი, შემიყვარდი!..“

ჩვენ ერთი გვაქვს მწუხარება,
შევაერთოთ სულთან სული...
გამომყევი, ქალო, ცოლად...
ძლიერი მაქვს სიყვარული...
მართალია, ის სატროფონი
არც შენ, არც მე აღარა გვყავს,
მაგრამ მათი მოგონება
ვერ გაარღვევს უხმო საფლავს.
დავივიწყოთ ის წარსული,
სატირალი, სავალალო
და ახალი შევქმნათ ყოფნა...
გამომყევი ცოლად, ქალო!“
დაუცადე, მესაფლავე,
თუ რა პასუხს მისცემს ქალი.
შენ გგონია, რაკი ვაჟმა
დავიწყა თავის ვალი,
ქალიც ასე მოიქცევა?
მე გგონია — არა, არა...
განა გუშინ არ იყო, რომ
სატროფო მიწას მიაბარა?
მკვდრის აჩრდილთან ვინ იცინის,
მკვდრის აჩრდილთან ვინ იხუმრებს?!
აი, ნახავ — აბეზარ ვაჟს
რა პასუხით გაისტუმრებს!
მაგრამ ქალი, ღმერთო ჩემო,
მორცხვად თავს ხრის და ჩურჩულებს:
„თანახმა ვარ! ერთადერთი
ნომავალი მასულდგმულებს...“

ჩვენ ერთი გვაქვს მწუხარება,
ნუ ვიგონებთ დროს უბედურს,
მე შენი ვარ სამუდამოდ...
წამიყვანე, სადაცა გსურს“...
მესაფლავე, ახლა კი გაქვს
ნება, რაც გსურს, კვლავ იგი თქვა...
სამუდამოდ ასამარებს
კაცთა ხსოვნას სამარის ქვა.
ალბათ, ქალ-ვაჟს დღეს ერთი აქვს
ბინა... ხედავ, გაღის ხანი,
არ ნახულობს სასაფლაოს
დღეს არც ერთი იმათგანი,
საფლავთაგან მტვერს და ბალახს
დღეს არავინ არ აცილებს
და მოვლასთან ერთად ფერი
წართმევიათ ვარდ-ყვავილებს...
განისვენეთ, განისვენეთ,
დავიწყებულ არსთა ძვლებო!
თქვენს ყოფნაში არ ერევა
ცოცხალთ ფიქრი საარსებო...
განისვენეთ, ძლიერი და
უკვდავია თქვენი ძილი...
რალად უნდათ, რად სჭირიათ
თქვენს საფლავებს ვარდ-ყვავილი?
ან რას გარგებთ მოკვდავ კაცთა
სამუდამო ცრემლთა ფრქვევა?
ძილით ველარ გამოგარკვევთ
ვერ-რა ძალა, ვერც შემთხვევა...

ასე ხდება ქვეყანაზე —
ყველა ცოცხლობს, ყველა კვდება,
და ვაი მას, ვის სიკვდილი
სიცოცხლეშივე ავიწყდება!..

ზარსა სცემენ... იმ ორს, რომელთა ^{??}
დაივიწყეს ბედი ^{მწვავე},
იმ ორს ერთად გადავერცხლილს ^{??}
კუბოში სჭედს მესაფლავე...
სჭედს და რალაც მწარე ფიქრზე
თან ველურად იღიმება —
იცის, იცის მესაფლავემ,
როგორც უნდა... როგორც ხდება...
განისვენეთ, განისვენეთ,
დავიწყებულ არსთა ძვლებო,
თქვენს ყოფნაში მე ბევრი მაქვს
მწუხარე ჟამს საოცნებო!

ყველაფერია
პოეზიის გარდა!

Вирши неинтеллектуального, слабо-
развитого, провинциала, именуемого
„великим поэтом“ — к нашему стыду!
И все это — в стране Руставели и
Бараташвили!

Вирши неинтеллектуального, слабо развитого, провинциала, именуемого
„великим поэтом“ — к нашему стыду! И все это — в стране Руставели и Бараташвили!

ქარი ჰქრის... *აქიყიქაქა!*

ქარი ჰქრის, ქარი ჰქრის, ქარი ჰქრის,
ფოთლები მიჰქრიან ქარდაქარ...
ხეთა რიგს, ხეთა ჯარს რკალად ჰხრის,
სადა ხარ, სადა ხარ, სადა ხარ?
როგორ წვიმს, როგორ თოვს, როგორ თოვს...?
ვერ გპოვებ ვერასდროს... ვერასდროს!
შენი მე სახეზე დამდევს თან
ყოველ დროს, ყოველთვის, ყოველგან!
შორი ცა ნისლიან ფიქრებს სცრის... ??
ქარი ჰქრის, ქარი ჰქრის, ქარი ჰქრის!..

ქარი ჰქრის და მინც მოიკოჭლებს!

უთუოდ კარგია!

გამოსაღმება

ჯანსაღი იწილ იყ, სანთი
(აქე).

პირიმზე, რისთვის ჩაფიქრებულხარ,
პირიმზე, ჩრდილი რაზედ გფენია?
მტკვარო, შენ მაინც მითხარ, რას სწუხარ,
შენ მაინც რაზედ მოგიწყენია?

ნუთუ გგონიათ, რომ ჩემი გული
ახლა სავსეა მწამვლელ გრძნობებით,
რომ ვერასდროს კვლავ ველარ გიხილავთ
და სამუდამოდ გემშვიდობებით?

დამშვიდდით! მუდამ თქვენთან იქნება
ჩემი სიმღერა და წრფელი ნანა,
შემოგწირავდით ერთად ყველაფერს,
მაგრამ სხვა რაა სიმღერისთანა?

კაცმა არ იცის,
თუ რაშია
საქმე!

გურიის მთები - ძველი სუქია!

წინ, მეეტლევ!
ეგ ცხენები გააქანე, გააქანე!
მსურს, რომ ერთხელ კიდევ ვნახო გაზაფხულის მთები
მწვანე,

არ ვარგა,
არა!!

მწვანე!
მწვანე!

მსურს, რომ დაფნით გადავხლართო მძიმე ფიქრთა
ოკეანე... ??
წამიყვანე!
მთები! როგორ ჰშვენის მათზე გაზაფხულის

ბუჩქ-ფოთოლი...
როგორ ჰშვენის ველზე ნამი, გამჭვირვალე, როგორც
ბროლი.

ცა ისეა მოწმენდილი, ცა ისეა შეუმკრთალი,
რომ ანგელოზს დაინახავს მოდარაჟე კაცის თვალი.

მწვანე!
მწვანე!
მწვანე!

ძლიერ სუსტია!

რაა ეს?!

რაა ეს?!

კიბარისი ისე ღელავს, ისე ღელავს, ისე ღელავს,
ისე ტოკავს, ისე ტოკავს, როცა ქარი გადათელავს...

წყარო, კლდეში მოჩუხჩუხე, წვეთანკარა, ვით ცის ვნება,
დაფნის ბუჩქთა მწვანე ჩარჩოს ეომება, ეხეტეება.
და ჩანჩქერი, მთით ნასხლეტი, დაფერილი დილის სხივით,
ძირს ეშვება და იფრქვევა და გადადის რძის ქაფივით.

მოპარულია!
ლერმონტოვის
თარგმანია!

აბსურდია!

ეს კარგია!

ქვეყანა!

ვდგავარ მთაზე... და სიჩუმის იღუმალი მესმის ენა,
და მიტაცებს სწრაფი ფრთებით პოეტური აღმაფრენა.
ვხედავ სურებს, ვხედავ დაფნარს, ვხედავ მღუმარ

ნასაკირალს,

ვხედავ სოფლებს სიცოცხლისას, განახლების თვალით
მზირალს.

ჩუმაღ! ვილაც მღერის მთაზე... რა ძალაა ამ ტკბილ ხმაში!.

არსად ისე არ მღერიან, როგორც აქ, ამ ქვეყანაში,

არსად, არსად არ არსებობს ბრძოლის ჟინი, ბრძოლის
ქარი.

? არსად ისე არ გადმოხეთქს უკმარობის ნიაღვარი,

და არსად მთელ ქვეყანაზე არ ჰკოცნიან ისე ვნებით,

ისე ცეცხლით, ისე ჟინით და იმგვარი გატაცებით,

ვერსად ისე ვერვინ გაგზვევს გამოუცნობ ცეცხლის ტბაში,

როგორც ლერწამქალწულები—აქ, ამ წარმტაც

ქვეყანაში!

და, მეეტლევ,

თუ მათ ალერსს ვერ ველირსე, გეთაყვანე,

საალერსოდ ისევ მიწვევს გაზაფხულის მთები მწვანე...

მაშ, გარეკე ეგ ცხენები,

სადმე შორს, შორს წამიყვანე.

გამაქანე,

გამაქანე!

განახლდა გული

ვარგა, კარგია!

ვარგა, კარგია!

განახლდა გული... დღეს ის აღარ ვარ,
რაც უწინ ვიყავ — ფერი ვიცვალე...
გზა დამიცალე, შავო ბურუსო,
წყეულო ღამე, გზა დამიცალე!
წინ ვივლი, სანამ დავმიწვდებოდე,
ბედს კი მაინც არ შევფურიგდები.
წინ ნუ მიხვდები, შავო ბურუსო,
წყეულო ღამე, წინ ნუ მიხვდები!
ნუთუ არ მეყო, რაც დასაბამით
გაუნელებელ ცეცხლში ვეწვალე?
ჩამომეცალე, შავო ბურუსო,
წყეულო ღამე, ჩამომეცალე!
ვივიწყებ წარსულს... ჩემს სიყმაწვილეს
გამოთხოვების ცრემლებს ვაპკურებ,
გავანადგურებ ხელისშემშლელ ნისლს,
წყეულ ღამესაც გავანადგურებ...
წამების ცეცხლში განახლდა გული,
ფერი ვიცვალე, ფერი ვიცვალე.
გზა დამიცალე, შავო ბურუსო,
წყეულო ღამე, გზა დამიცალე!

იცეკვეთ, იზვიანდით და დროს აფრთხილეთ, თქვენ, ვინც დაამყარეთ თანამედროვე საზოგადოება და დააარსეთ იგი!

ჩვენს ხელშია ახალი საზოგადოების დასაფუძვლები
 ახალი საზოგადოების დასაფუძვლები

11 საათის მანძილზე
 120

დროშები ჩქარა! — *მე ვიცი!*

გათენდა. ცეცხლის მზე აენთო, აცურდა...
 დროშები ჩქარა!
 თავისუფლება სულს ისე მოსწყურდა,
 ვით დაჭრილ ირმების გუნდს—წყარო ანკარა...
 წყარ დროშები ჩქარა!
 დიდება ხალხისთვის წამებულ რაინდებს,
 ვინც თავი გასწირა, ვინც სისხლი დაღვარა.
 მათ ხსოვნას ქვეყანა სანთლებად აინთებს...
 დროშები ჩქარა!
 დიდება, ვინც კიდევ გვებრძოლებს იმედით,
 ვინც მედგრად დახვდება მტრის რისხვა-მუქარას...
 გაათენდა! შეერთდით, შეერთდით, შეერთდით!
 დროშები, დროშები... დროშები ჩქარა!

მე ვიცი!
 ეს სისურველი ხომარა —
 რამდენიმე წელიწადი უკვე
 ვინა, ნაქარა, მისი პირობებით
 შეიძლება, ადრე იქნება
 ჩვენს ხელში და დროშები
 ახალი საზოგადოების დასაფუძვლები
 და დროშები ჩქარა!

არ ვარგა!
 ნადირალელო!

ეს სისულელე როდია — ეს დამოუკიდებელი საქართველოს მესაფლავეთა, ნადირალელებისა და გარეზარების ზეიშია, თუმცა ლექსი დაწერილია არა კომუნისტების გაბატონების დროს, არამედ თებერვლის რევოლუციის დროს!!

მღვრიე ქარი

სისუღე!

თოვლის მხარე,
ნისლიანი მთა და ბარი.
მოვიმხარი მისი გზები, სიცივე და მღვრიე დარი. ?
ზარზე ზარი, სწრაფი, ჩქარი, მღელვარებად ჩქეფდა
ღვარი,

მეფე

ტრიალებდა, როგორც ფარი,
წემდგომის ჩქარი
ქარი...
მეფის კარი,
ნანგრევები, ნატახტარი...
მეფე ტყვეა, ტყვეა მეფის ამირბარი, სპასალარი.
აქეთ ქუჩა, იქით ჯარი და დროშები გარი-გარი.
ისევ ქარი,
მღვრიე ქარი.
მოდის მტერი.
იკეცება ალყათ ჯარი. ?
ცხენზე მჯდარი მწარედ ჰკივის მეომარი. 11
კანონადა მშობლიური და ღრუბელი შავად მდგარი. ..

არ ვარგა!

სისუღე!

ისევ ქარი,
მძაფრი ქარი,
თქეში, მთელი ნიაგარი.
სული ძლიერ აფეთქების და სიცივე ჯადოქარი.
ისევ მძიმე პეტერბურგი და ამინდი ზოზოქარი...
ისევ ქარი,
მღვრიე ქარი.

ვინც კვდება - ყველას გახელილი რჩება თვალები, თუ არ დაუხუჭეს!

ქაბი - ქაბი - ყველა უსიყვარულო ხედავს
თუ არ დაუხუჭეს!

მას გახელილი დარჩა თვალები

მზეო თიბათვის, ყოფნა უმზეო!
მზე მიიცვალა ღია თვალებით!
ის მიიცვალა რალაც უმზეო
და საოცარი გარდაცვალებით!

ხე ახილ ელ??
ზინაა ის?
ხე ჩახიროს ელ?
მიიხილა ელსაცხილი?

მას გახელილი დარჩა თვალები,
ოჰ, გახელილი დარჩა თვალები!
ის უცხო მხარეს გარდაიცვალა
და გახელილი დარჩა თვალები!

? მესა ბედავ
ეკუბან!!!

და ეს თვალები (სალამოთა ხმას)?
უსმენდნენ ტანჯვით და მოკრძალებით:
მას გახელილი დარჩა თვალები.
ოჰ! გახელილი დარჩა თვალები!

ხე ახილ ელ??
ხე ჩახიროს ელ?
მიიხილა ელსაცხილი?

რა ხდება იქით! საიდან ისმის
მგლოვიარეთა ქნართა: „მშვიდობით“?

უცრად სწყვეტენ სიმები სიცილს
უამინდობით... უამინდობით!

ხე ახილ ელ??
ხე ჩახიროს ელ?
მიიხილა ელსაცხილი?

და რა შუაშია აქ
უამინდობა?

რა არის ეს??
ვინაა ის?
რა ქართულია
ეს?! მიიცვალა
გარდაცვალებით??
მერე რა მოხდა,
შე კრეტინო!!!
რა არის ეს??
რა ჰქვია ამას?
ილიოტებო,
ვისაც ეს
მოგწონთ?!
საიდან გაჩნდა
სიმები?
და რა შუაშია აქ
უამინდობა?

Абсолютный вздор!
Бред графомана!

Аბსოლუტური ვადა!
ბრედი გრაფომანა!

საიდან ისმის ჩუმი გალობა
და უღონობა სუნთქვის შემწყდარის,
წამების წყნარი წარმავლობა?
და მოგონება ძვირფასი მკვდარის?

მიდის ზაფხული... ბალში, მდელოში
სისინებს სიო, შრიალებს ნეშო,
მე ისევ აქ ვარ... საქართველოში!
რისთვის, ძვირფასო! რისთვის, ნუგეშო?

და ეს თვალები სერაფიმთა ხმას
უსმენდნენ ტანჯვით და მოკრძალებით,
მას გახელილი დარჩა თვალები,
ოჰ! გახელილი დარჩა თვალები!

მივალ, მიმყვება მე შენი ცქერა
და ხავერდებზე ეცემა ჩრდილი.
ყველგან უჩინრად ტირის ცერერა.
თვალები ცივი და გახელილი.

ღირდა თუ არა სხვა სიცოცხლეზე
ოცნება ჩუმი და ფერმიხდილი?
მე გზა არ ვიცი უახლოესი:
ერთადერთი გზა არის სიკვდილი.

მას გახელილი დარჩა თვალები,
ოჰ! გახელილი დარჩა თვალები!
ის უცხო მხარეს გარდაიცვალა
და გახელილი დარჩა თვალები!

სადაა ჩემი
ქართული
ქართული არ უაზრობა ჭკვია!

საგვერდზე ჩრდილი არ შეიმჩნევის!
ქართულად ამას ბოგობა და უაზრობა ჭკვია!

არარსებული,
რიტმისთვის შექმნილი გემი

მასწავლა,
ხომ მოსვალ შექმნილ ექვს

გემი „დალანდი“ ვრავიან ვრავიან

გამომადგინა ღამის ღანდმა, ნელმა და ქურდმა, ?! უკეთეს!

ბალი ყელამდე ზამბახებით იყო ნაზური,
ირგვლივ ეყარა დანგრეულთა ჩრდილთა ჩუქურთმა, ?!

ბაღს იქით მძიმედ სმართობდა ზღვა უდაბური.

მე მივდიოდი, მალა იდგა გემი „დალანდი“ სიყვარული, სიბავშვო?
როგორც ნარცისი თავის ღანდზე შეყვარებული; მუჟაჟა!

მე კი სამშობლოს მიტაცებდა ლურჯი მანდილი,
ქვეყნად მთვარეულ ზამბახებში შეფარებული. ანსუქა!

გემით „დალანდი“ მოვდიოდი სამშობლოსაკენ
და მთვარისაგან გაღვიძება გულს დარდად ჰქონდა, ხომ, ვაჟა?!

პაგრამ სამშობლოს ძველი გზებით ვეღარ მოვაგენ
და არ მახსოვდა: მქონდა იგი, თუ მომაგონდა. ხომ, ვაჟა?!

გახსენებები მომახლოდა მტანჯველი ღანდი: ვინ იგი? ჰქონდა გზები? ეშმაკიც
შენ და მოსკოვი, ატროგრადი, ლენინი, კრემლი! ვრავიან ვრავიან!

შავი ზღვის ზვირთებს მიაპობდა გემი „დალანდი“
და თვალზე მადგა განშორების მსუბუქი ცრემლი. არ ვარგა!

125

არ არის „გახსენებების მომაგონდა მტანჯველი ღანდი?“ ეს არ არის
აბდაუბდა, ფილოლოგიის გამოთავყანებულო „დოკტორებო“?

ვერავინ
ვერაფერს
გაიგებს!

სად მალა,
ცამი?!
არ ვარგა!

აბსურდი!

რატომ, კაცო?!

სისულელე!

ვინ იგი? ჰქონდა
გზები? ეშმაკიც
ვერაფერს
გაიგებს!

არ ვარგა!

ლექსიც
არ ვარგა!

დაბრუნება - სისულელე!

ლიხს აქით და იქით, მტკვარს, ლიხვს და ფაზისს,
არქმევენ უდაბნოდ გადაშლილ ოაზისს,
სადაც მზე მწველია, ცხელია დარები.
მცხეთაში გრილით მიჰქრიან ზარები, **?! ?!**
გუგუნებს იტრიის ხეობა უღრანი **??**
და ოხრავს წარსულზე ნახგრევი მუხრანი,
ყოველგან უჩინრად ტირიან დანაკლისს
თამარის ტაძრები და ძვლები ირაკლის.
**?? ხალხს ხალხზე
ბაი, ბაი! ზუკა!
ყავს ხალხი ზაღა-
ბო ირანზე!!**
ყოველ საფლავზე, მზის ყოველ ღეროზე
ხაზებად იშლება ერთსი, **?! ჯაჯ !!**
სიონი მთაწმინდად, გეგუთი გელათად,
არაბთა თვალეზი, ქცეული ელადად,
აზია — **ადიოტიზმადიოტიზმადი
ა, იდიოტიზმადი!!!**
აღელვებს ოცნებას.
სალამოს ლანდები, ვით ბინდი ნიავის, **?? ნიკოლ ბონდო-
ქლიავის ვერია?**
მიდამოს სდებია.
გინახავთ თქვენ ფერი დაბინდულ ქლიავის? **ქი, ვინახავს?
ქვიჯააა!**
ეს ჩემი სამშობლო მთებია!
მე რაღაც იდუმალ მოლოდინს ვუნდები...
ირგვლივ ზვირთებია
და გემი „დალანდი“, რომლითაც ვბრუნდები.

126

ქვიჯააა!

ერუნდა на постном масле!

სისულელეა!

რაშია საქმე?

რას ბრძანებთ, „დიდო“ პოეტო!! უკაცრავად პასუხია, იდიოტო!!

აუფ!!

Идиотизм? да, идиотизм!!!

ნიავის ბინდიც ქლიავის ფერია?

კი, გვინახავს, გვიჭამია!

არარსებული გემი!

Ерунда на постном масле!

მ ვ რ ვ !
ჩვენ, კომედიის საქართველოსი

~~გულში იმავე გრძობით ბრუნდება კარ? ს?~~
~~და მოლოდინი დარეკავს ჩუმი, ნაყარს კი ბუნება?~~
~~რომ არაერთხელ აგუგუნდება~~
~~დედამიწაზე კიდევ სამუმი.~~

აპ, ქიმიური ომების წყება
სოფელში, მინდვრად, ქალაქში, ტყეში.
ახალი ლობა ჰოსპიტალების,
ახალი ცრემლის ღვარი და თქეში.

იქ, ტრანშეების ლაბირინთებში,
ნუ გაგიტაცებს ძველი წუხილი...
ხევიდან ხევზე იკივლებს მენი,
ხევიდან ხევზე წავა ქუხილი

და გიგანტური მუხლუხო — ტანკი,
შეუწყვეტელი ტყვიის ფანტელი,
პროექტორებმა ჰაერში იგრძნეს
აეროების კორიანტელი.

წამოვა მღვრიე ცეცხლის ნიაღვრად
ასსანტიმეტრის მკაცრი სახელი,

არ ვარგა!

ვინ? რა?

ნუთუ ეს
მოგწონთ?

რა შუაშია აქ
სამუმი?

რას ბოდავ,
დიდო მგოსანო!
ცრემლების
ღვარი და
თქეში?!

Вздор!

„Хочут“ своєю образованность показати!!!

„ჩვენნი სხივნი განათებით“
ჩვენნი!

ხევიდან ხევზე გადიგრიალებს
ხევიდან ხევის გამოძახილი.

გააფთრებული ომის გენია,
ძველი ჟანგივით ყვირელი ფერის, ???
გადეფარება მეწამულ ზეცას,
რომ მოიტანოს დღე მწარე წერის.

იქნებ მოსწყინდეს ერთსახეობა ვინ?
აღმოსავლეთის დღეების თბილის, ხე პოეტიკაში
გადმოანგრიოს მტკვარის ხეობა ხე პოეტიკაში
და ასაკლებად მოადგეს თბილისს. ზოგადი ხიზი:

ვართ პოეტები საქართველოსი,
რომელთაც გვანსოვს დღე უარესი. ასარი
ჩვენ ახლაც ვიცით, სად დადგებიან სიბრძნე
კლოდელი, ჟამში, სიუარესი... სიბრძნე

დავდგეთ იქ, სადაც ქარიშხალია
და სისხლიანი დვას ანგელოსი,
ანაღ გრიგალეზს ვწირავთ სიცოცხლეს
ჩვენ, პოეტები საქართველოსი..

სისხლიანი ანგელოზები
ეყოფა სეკულარული...
სისხლიანი ანგელოზები აქვანი სიბრძნე
უკრძალო იყენ ასე, აქვანი, ვინ
მეწამული იყო!!!

ვის?
რა მუსიკალობა,
რა მუსიკალური
და მდიდარი
რიტმა:
თბილისს,
თბილისს!!

საიდან სადაო,
აბრამ მამაო?!

სისხლიანი ანგელოზები ეყოფა საქართველოს!
სისხლიანი ანგელოზი თქვენი სათაყვანებელი იყო და არის,
თქვენი, ვინც მოჰკალით ილია!!

რატომ მაინც და მაინც მაიაკოვსის „ტეოდორ ნეტე“?

საქართველოს მთავრობის მიერ
„ტეოდორ ნეტე“

ქალაქი წყალქვეშ

ლეღვის დროს გემზე „ტეოდორ ნეტე“
ანძები დატყდნენ, როგორც მშვილდები, *მზიანი ღამე*
ფიქრებს მორევში რაც უნდა კეტდე, *იქნაო ცეცხლი!*
ერთს მათგანს მაინც ვერ მოსცილდები.
რომ დააყარა ქარმა ფაფარი
უზარმაზარი გორების ეტლებს,
პოსეიდონის ძველი ზღაპარი
ეხეთქებოდა ფოლადის კედლებს.
ასფუთიანი ჩაქუჩის ცემით
ცა ჩემზე ცდიდა ძალთა მოკრებას.
მან დაამსგავსა მგზავრობა ჩემი
ცხოვრების ჩემის აბობოქრებას.
გადმონგრეე შენი ზვირთები,
რომ მხარეებმა მხარეს გაასწროს...
იქუხე—გასწყრი! არ ავტირდები,
არც შებრალებას ვითხოვ არასდროს.
მე სხვანაირად ზვირთი მოვსახე,
მზემ ჩემკენ სხივი რა მოიღერა,
ბოლოს ხომ მაინც მე შემოვძახე
გამარჯვებული ბრძოლის სიმღერა.

სყაბუღა!

საშინა
საქმე-ვეკვრ
ვაიყვან!

9. გალაქტონი
საყ. ჩემი ცხოვრების აბობოქრებას?

ვარგა ეს?!
ვაიყვან?!

მშვილდები
მეტად
იშვიათად
ტყდება!

უაზრობა!

რაშია
საქმე –
ვერავინ
გაიგებს!

თუ: ჩემი ცხოვრების აბობოქრებას?

როგორ? მე ვქმნიდი იმედებს განგებ!
და მისთვის მსურდა ვარდების ფენა,
მისთვის ვფერავდი მრავალჯერ ჩანგებს,
რომ მხოლოდ მტრისთვის დამეტკობ სმენა?
არა და არა! მრავალი სტანჯა,
მრავალს დაუფრთხო სიმშვიდის ძილი —
ლექსი ყოველთვის იყო ხანჯალი,
ლექსი მტრებისთვის იყო სიკვდილი.
მოგხვდით? იგრძენით? შევატრიალე
თუ არა ნისლში მყოფი ბორბალი?
იყო თუ არა ჭექა-გრიალი,
ჩვენი ღღეების ცა ნაჭორფალი?..
ო, შავო ზღვაო! ასწიე გემი,
შუქი დაენტოს ქაფთა მოკრებას — ?
დაე, კვლავ ჰგავდეს მგზავრობა ჩემი
ცხოვრების ჩემის აბოზოქრებას.
მაგრამ შორს ლურჯი გამოჩნდა მთები,
ახლა იქ მყუდრო ნავსადგურია.
წყალში შთასული არის მითები
და ძველისძველი დიოსკურია.
ზღვის ფსკერზე ახლაც მეზღვაურები
ძველ კედლებისა ჰპოვებენ ხვავებს,
ამოაქვთ ოქრო აუარება
და საგანძურით ავსებენ ნაეებს.
ქალაქი წყალქვეშ მძინარი მხარის!
როს შელამდება ნაცრისფრად ასე,
მაგრამ სინათლე ჯერ კიდევ არის
და აღმაცერად იშლება ზღვაზე,

ბრედ!

Бред!

ნაპირებიდან კავკასიონის
მთებამდე მოსავს ბინდები შავი —
მაშინ მძინარე პონტიის ღონეს
მე მიმაქანებს ფარული ნავი.
ზღვის ფრინველების გამყივარ ხმაში
თითქო სხვა მესმის იღუმალება,
ილუზიაა! ჩვენება! მასში,
სულ ახლო, ახლო რომ იმალება.
თითქო ეს ხმები ეკუთვნის არა
მხოლოდ და მხოლოდ ფრინველთ კვიანებს,
მათში წყალქვეშა გუგუნებს ზარა
და ხმა ეკუთვნის ადამიანებს.
მივუყურადებ: ისევ და ისევ
განმეორდება ხმა უცნაური —
ის იღუმალი ქალაქი-სფინქსი
მეძახის უცნობ აურზაურით...
ვგრძნობ, თითქო ფსკერზე ვეშვები ცურვით,
ხელით ვეხები წყალქვეშა თხემებს,
წყალში დამარხულს ვიგრძნობ მომდურვით
ნანგრევებს, ლანდებს, იდეებს, სქემებს. //
აქ დაფარულა მთელი კრებული
და სიბნელეში ელავს თვალები —
ის ძველთაძველი შთამომავალი,
ის უძველესი ფეოდალები...
მათი ვერა გრძნობს ფიქრი და ბაგე,
რომ მცხეთის ახლო ახალ ნათებით
ელექტრონების გაჩნდა ქალაქი
ათასეული კილოვატებით.

იყო ქალაქი, იყო საგანი — *მა ვაჩვენა!*
ოდესმე მძლავრი და ალიერი,
ახლა ცივია გზა შინაგანი, ?
იდუმალთა და ცარიელი...
„ტეოდორ ნეტტე“ ახლა ისვენებს
და ფრინველების დაცხრნენ გუნდები...
მშვიდობით! ხსოვნათ დაკარგულ ფენებს
არასდროს აღარ დავუბრუნდები!

*სისულელა და
ლექსის
ჩმახვა!*

არ ვარგა!

სისულელა და
ლექსის
ჩმახვა!

რევოლუციურ საქართველოს

რევოლუციურს, ჯერ არნახულს, ჯერ არგაგონილს,
უდიდესს თავის ნებისყოფით, გმირულს უაღრესს,
თვალწინ გადაშლილ გარდატეხათ უდიადეს აზრს,
მრავალი ათას მტკიცე ძაფით დაკავშირებულს;
აღფრთოვანებას მასეებისას, მილიარდიან
ძლიერ ტალღებად რომ მიღელავს ახალის ძალით,
უსასტიკესი დაყინებით რომ ანგრევს კარებს
მილიონების უფართოეს ჰორიზონტებთან;
ნგრევას, ო, ნგრევას, დაუნდობელ ნგრევას ძველისას —
კარჩაკეტილი ცხოვრებიდან გავიდეთ მზეზე;
ულმობელ ტრიალს ისტორიის მედგარი ბორბლის,
რევოლუციურ საქართველოს —
ნახტომს უდიდესს, უზარმაზარს, განსაცვიფრებელს,
რევოლუციურს, ჯერ არნახულს, ჯერ არგაგონილს,
ვაშა ამ ახალ საქართველოს, ვაშა შენებას!

არ ვარგა!
არ ვარგა!

არ ვარგა!

არ ვარგა!

არ ვარგა!

კარგი ლექსია!

კარგი ლექსია!
ჩემი ქუთაისი

წყალტუბოდან ქუთაისში
მიმაგალო ქარო,
თუ მაისის ქუთაისმა
გკითხოს — ვინა ხარო,
უპასუხე, რომ სუნთქვა ხარ,
არ კი უთხრა — ვისი:
ისეც იგრძნობს ქუთაისი,
ჩემი ქუთაისი!

ნუ მიატოვებ ლექსს უთვისტომოდ

არათუ წლები გადემზა ტყდომად,
წამიც კი გატყდა და რეკავს ცხარედ...
ნუ მიატოვებ ლექსს უთვისტომოდ —
დროის, ეპოქის და სივრცის გარეთ!

სისუღე!

სისუღე!

ბევრი მიეცა ტალახსა და ლექს,
ბევრის ნაბიჯი არის ტაატი...
დრო, დრო აღნიშნე! მოაწერე ლექსს —
ეს წელიწადი, დღე და საათი.

სისუღე!

სისუღე!

არათუ წლები გადიქცა ტყდომად,
ყოველი ლექსის ყოველი პწკარი
არის გაჭრილი კლასობრივ ომად,
არის ეპოქის დროშის ქვეშ მდგარი.

სისუღე!

სისუღე!

ეპოქა არის წამგლის, ქურების,
ეპოქა, რამაც ძველი შეთოკა,
ეპოქა ძველის განადგურების,
ინდუსტრიული დროის ეპოქა.

სისუღე!

სისუღე!

არათუ წლები გადემზა ტყდომად,
წამიც კი გატყდა და რეკავს ცხარედ...
ნუ მიატოვებ ლექსს უთვისტომოდ —
დროის, ეპოქის და სივრცის გარეთ!

*საერთოდ —
ბოტალოგია!*

საერთოდ —
ბოტალოგია!

*
* *

ვიგონებ ყრმობას, შორს, ძლიერ შორს,
ჭალების გაღმა
კაკასიონის კლდოვანი მთის
მოჩანდა ფერდი.
სალამოობით — ვით ხომალდი
ასწიოს ნალმმა —
მზით ენთებოდა და ქრებოდა
ტიტანის მკერდი.
ბავშვობიდანვე ის სიშორე
მტანჯავდა ერთი,
ლაყვარდოვანი მიტაცებდნენ
ნაქერალები
და კკითხულობდი, ვოცნებობდი,
ვმღერდი თუ ვწერდი —
მდეგდნენ, მეძახდნენ, მიზიდავდნენ
ის მწვერვალები.
რით შეაყენა ის ხომალდი
გრძნეულმა დაღმა — ??
შენ არ იცოდი, ვერც გაიგე,
ისე დაბერდი.
შემოიხვია მყუდროება

ღრუბელთა ბაღმა,
მოჩანდა ხვამლი — როგორც თრთოლა,
როგორც ხავერდი,
როგორც უთოვლო ყმაწვილობის
უღრუბლო ბედი,
როგორც შემდგომთა ქარიშხალთა
ცივი ბრჭყალები,
როგორც სიცოცხლე, როგორც კუბო,
როგორც იმედი —
მდედნენ, მეძახდნენ, მიზიდავდნენ
ის მწვერვალები.
მთლად დამიმონა ცად ნატყორცნმა
ლურჯმა წიაღმა,
ჰაეროვნებამ საიდუმლომ
დაფარა ქედი.
თითქო იმ მთაზე ისევ ისე
ვწევარ გულადმა
და ვარსკვლავების დიდი წიგნის
ყოველი გვერდი
არის თეთნულდი, არის უშბა,
მთელი სვანეთი,
იმისი დილა და შუადღე,
მზით ნაალები,
მისი სადამო ბინდთა ლურჯი
ოკეანეთი —
მდედნენ, მეძახდნენ, მიზიდავდნენ
ის მწვერვალები.

სუსტი ლექსია, რომელიც არ დაგამახსოვრდება!

ჩვენი მნათობი ცეცხლის ფერია

ცეცხლივით ჩვენი ტრიალებს ხანა,
ჩვენი მნათობიც ცეცხლის ფერია;
მან ბევრი რული და მშვიდი ნანა
ქარიშხლის ხმებით მოიგერია.
მებრძოლ დროშასთან ელავს კალამი.
ეს ათი წელი — ათი აგური
დამკვიდრდეს, როგორც ძმური სალამი
მხურვალე, მხნე და ამხანაგური!
მრავალმა წელმა გაასწრო ჩარჩოს,
დრო ისევ ცდილობს ძალთა მოკრებას;
ამ ინდუსტრიულ აღს გაუმარჯოს
და პროლეტარულ აბოზოქრებას!
გაუმარჯოს ფიქრს, რომ ალებრ მნათი—
ხავსმოკიდებულს, ნელს და ბორიოს —
ააყირავენ ეს წელი ათი
ათი ათასი წლის ისტორიას!
მჭიდრო კავშირი ერთმანეთს შორის
დღეს საჭიროა, როგორც არასდროს,
რევოლუციურ დღის დირიჟორის

ამღელვარებამ რომ არ გაგვასწროს!
თუ მსოფლიოში კვლავ შორით შორად
გიგანტიური იგრგვინებს ქნარი,
ჩვენ იმ ვულკანთან ვიქნებით სწორად:
გული, სიმღერა, შრომა — აქ არი!
ხელოვნებათა არმია! ჩქარი
ეპოქის გვერდით იარე, წადი!
თუ დღეს რამ არის გაუგებარი,
ხვალ ნათელივით იქნება ცხადი.
ხომ განვლილია ნაწილი გზისგან —
სხვა ამოცანა — აღმოსავლეთით,
როგორ შორსა ვართ იმ ნაპირისგან,
გემზე პირველი გზით რომ ავედით —
ოკეანესი ქუხს შუაგული!
და ახალ ნაპირს იმედად ათოვს
მზე, რკინასავით შემოდაგული...
ჩვენი მხურვალე სალამი მნათობს!
სალამი ხანას, რომ გასცდა ჩარჩოს!
დროშას, გაწევას, ძალთა მოკრებას!
ინტერნაციონალის ხმას გაუმარჯოს,
ინტერნაციონალის აბობოქრებას.

ქალბ. სუსტი ლექსი

ქალბ. სუსტი ლექსი!

წარწერა წიგნზე „მანონ ლესკო“

მარად ისმის: მარადისი
სიყვარული ძნელია,
ვის ისარი მოხვდა მისი,
მუდამ ცრემლის მღვრელია.
ვარდთა კონის, ბნელა გონის,
ტავერნების ნდომანი...
დე-გრესა და მანონის
სევდიანი რომანი.

ქვეყნის კომპი

პროვინციალიზმი

დღენი ევრის და პარიზის,
უღაბნოთა ჩვენება,
მწუხარება კიპარისის,
წვაფილთ შემოშენება.
ველად გაჭრას, ხელად რონინს
სცვლიან შემოდგომანი...??
დე-გრესა და მანონის
სევდიანი რომანი.

ე) რა უყარა?

რა შუაშია?

ყველაფერი იგი გაქრა,
ვით სიზმარი/გვიანი, 1?

დრომ ახალი ძალით დაჰკრა:
სხვა ადამიანი.
რუსოს ხანა, ოხვრა რონის, ??
ტრიანონის ცდომანი... ??!
დე-გრიესა და მანონის
სევდიანი რომანი.

მაგრამ წიგნი მაინც დარჩა
ვაჟისა და ასულის,
როგორც სარკე, როგორც ფარჩა
დროის ფერგადასულის.
და იწონის წიგნის დონეს
წიგნთა მრავალთ კვდომანი...
დე-გრიესა და მანონის
სევდიანი რომანი.

ეს წიგნი!

ეს კარგია!

იმ დღეებს ძეგლი უნდა ავუგო

მე კავკასიის ქედები მთხოვენ,
მე მთხოვს მუსიკა თურგის ხმაურის,
ვუსმინო ყაზბეგს — ხვეის ბეთჰოვენს — ?
ავუგუნება კაიშაურის.

მე მშობლიური არაგვი მირჩევს,
წინასწარ ვიგრძნო, ვიცოდე მარად,
ქართველის გული თუ რისთვის ირჩევს.
ომში სიცოცხლე ჩასთვალოს არად. ?

იმ დღეებს ძეგლი უნდა ავუგო,
უნდა აღემართო წყებათა წყება. ?
ვით აღიმართა შენთან, ძაუგო,
გამარჯვებათა ჩვენთა დაწყება!

მ. ვაჩუაძე

არ ვარგა!

მშობლიური ჩემო მიწავ

საში დიდი ოკეანე
გარე უვლის ნათელ მხარეს,
მთვარიანი და მზიანი
ზეცა აფრქვევს სიანკარეს.
ორ ზღვას შუა ძველისძველად
საომარი იყო ლელო —
ის გადარჩა და სახელად) *ვადო!*
ეწოდება საქართველო.
მშობლიური ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ შენს დიდებას,
წინაპართა ძვლებს დავიცავ!

ასწით კავკასიის ფარდა!
ეს ამერი და იმერი,
მისი „ხელი ხმალს იკარ“ და
მისი „მრავალყამიერი“.
მიყვარს მარად მხნე და ძმური
ის გურია და სვანეთი,

*მეორე
შეიქმნა
მეორე, მთავარი
მისი მისი
მისი მისი
მისი მისი
მისი მისი
მისი მისი*

Вздор!

როდის, სად??
არავინ
გავალბეს,
„ძამიკო“!
ვერავის და
ვერაფერს
ვერ დაიცავ, შე
სიროსტიანო!
მასეთი ყვერები
ღმერთს
შენთვის
არ მოუცია!

თუში, ფშავი და ხევსური,
აჭარა და თრიალეთი.
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ შენს უფლებას,
შენს უფლებას სისხლით ვიცავ!

აღმოსავლეთ-დასავლეთის
გზა მიხვეულ-მოხვეული,
იანანა მეგრულ დედის,
აფხაზური, მოხვეური,
ლაზთა რბევა, სისხლის ტბორით
შეღებელი ქართლ-კახეთი,
რაჭა-ლეჩხუმია შორით.
ახლო — მესხეთ-ჯავახეთი...
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ შენს ტკბილ ენას,
შენს მშვენიერ ჩანგს დავიცავ!

და ვიგონებ იმერეთის
ომს ვეფხვებრივს, შინ — ზრდილობას,
მის ჩონგურებს და წერეთლის
უდარებელ წერეთლობას.
„გამაგონე ეგ ხმა ტკბილი,
დაჰკარ გრძნობით დაირასა,“ —
განა გული ძველის ჩრდილით
სამუდამოდ დაირაზა.

მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ ფაზისის ცას.
საირმეთა ეშხს დავიცავ!

ავერ წინამძღვრიანთკარის
ქარი არხევს ზვარის სამოსს
და ხავერდი სავსე მთვარის
მოჭფენია საგურამოს...
მეცხრამეტევ! განთადით
გვეგებება ოხვრა კაკლის...
ახალგაზრდა გოლიათი
ახლა ავსებს ამ დანაკლისს.
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ.
რომ დავიცავ შენს სიმალეს,
შენს მგზნებარე ჩანგს დავიცავ!

დიდი გზებით მიდის ძველთა
დიდება თუ დამარცხება.
ეთვისება ზაპესს მცხეთა ?
~~და არაგვიც არა ცნრება.~~

უსივრცოა დროთა სივრცე ?? *ბრედ слабоумного*
და მდიდარი — ფეროვნებას *ჯალი? пьющих!*

მისი შრომა, მისი სიბრძნე,
მისი დიდი ხელოვნება.
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ.

Бред
слабоумного
пьяницы!
ვისი?

რომ დავიცავ შენს სიმართლეს,
სისხლით ნაპოვნ გზებს დავიცავ! [?]

მტკვარს დაჰყურებს მალღით ჯვარის
მონასტერის სიამაყე, ^{რე ჩე ქადაგით?}
მოვიარე მთა და ბარი,
მაგრამ მსგავსი ვერსად ვნახე.
ხუროთმოძღვარს აქ ჰყავს მცველი
გეომარი და გეოსანი
და ჩუქურთმა უფრო ძველი,
ვიდრე „ვეფხისტყაოსანი“.
მშობლიური ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ იმ ლექსთა ხმას,
იმ ჩუქურთმის შუქს დავიცავ!

მიწა, სადაც ვხნავთ და ვთესავთ,
მოკირწყლული იყო ძვლებით,
მოლაღადე უკეთესად,
ვინემ უსახელო წლები.
იმ წარსულთან რა ძლიერი
ანათებს აქ დროის თვალი —
რარიგად ჩანს მშვენიერი
საქართველოს მომავალი!
მშობლიური ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ იმ მომავალს,
იმ მომავლის შუქს დავიცავ!

ეგ რა
ქართულია?

და ხმალივით ბასრი გრძნობა
არის ფუძე ახალ ხანის,
ჰგავდეს რკინას ნებისყოფა
თვითეული ჩვენთაგანის.

გამარჯვების გზებით მიდის
თვითეული დღე ფრთამალი,
რომ არ ჩანდეს კვლავ იმ დიდი
სიდუხჭირის ნატამალი.
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ შენს მიღწევებს,
შენი დროშის ფერს დავიცავ!

ოცდაექვსი საუკუნის
წინათ ჰქმნიდნენ ქართულ ანბანს,
ხელნაწერნი განვლილ დროის
მოგვითხრობენ გმირთა ამბავს —
სუნთქვა ძველი წიგნებისა,
მშვენიერი ძველი ენა,
სული ქართლის ცხოვრებისა,
რუსთაველის აღმაფრენა!
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ უძველეს განძს,
იმ უძველეს წიგნს დავიცავ!

შლა წიგნების მიყვარს ძველის,
მშვენიერი ჩვენი ენა,

*შენს მიწავს
დავიცავ!*

შენს დაცვას
არ საჭიროებს!

კიდევ — რაც ამ ოცი წელის
გაიშალა აღმაფრენა,
რაც ამბავი მოგუგუნე ?
ამ ანბანით აწყობილა...
სხვა მეოცე საუკუნე
არასოდეს არ ყოფილა!
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ შენს ახალ გზებს,
შენს უახლეს წიგნს დავიცავ!

ახლა ვედარ გეტყვის ბედი,
საქართველო ნაწამებო:
ქართლს განუდგა იმერეთი —
საკუთარი სურს სამეფო.
თემურ-ლენგის ვერ წამოვა
ველურობის ხმა და ზახი,
თბილისს რომ არბევდა ხროვა
ჯალალ-ედინ — ხორეზმ-შაჰის.
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ შენს მშვიდობას,
შენს მთასა და ზღვას დავიცავ!

ქარმა მიანგრ-მოანგრია
ქველი ქვეყნის საბუდარი,
აწ სხვაგვარნი ქარნი ჰქრიან
ჩვენ მხარე გვაქვს საკუთარი.

ის ვერ ითვლის გმირთა მხარ-მკლავს.
ვერც სიუხვეს გენიისა,
და ბრწყინვალეს ანთებს ვარსკვლავს —
ვარსკვლავს აკადემიისა.
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ ერთა ძმობას,
მეგობრობის ფიცს დავიცავ.

თუ მრავალგზის დანგრეული
კვლავ ძლიერი გახდა მხარე,
თუ მოედო მეყვსეული
მშენებლობის ნიაღვარი,
თუ სწრაფვანი ბრწყინვალენი
ალაგზნებენ თვით ქვა-ლოდებს —
ეგ მისთვის, რომ ჩვენ სტალინი
ახალ გზისკენ მოგვიწოდებს.
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ.
რომ დავიცავ შენს მიღწევებს,
შენი დროშის ფერს დავიცავ!

თუ ბუნების მოკვდავ კაცებს
გვიერთდება აღტაცება,
თუ გვამხნევენ და გვიტაცებს
განახლების დიდი მცნება,
თუ ყოველ დღის მძაფრი ჟინი
ახალ სიმაგრეებს აგებს —

ეს მისთვის, რომ ჩვენ სტალინი
მუდამ წინსვლას გვიქადაგებს.
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ შენს სიმაღლეს,
შენს მშვენიერ ჩანგს დავიცავ!

ქვეყნის მეთის მზით ავსება
საგანია ჩვენი ზრუნვის,
ჩვენ შევქელით დაფასება
ჩვენი მძლავრი საუკუნის.
გავიარეთ სევდისმგვრელი
გზათა სივრცე და საზღვარი.
გადავლახეთ ღამე ბნელი
და ბურუსი ყოველგვარი.
მშობლიურო ჩემო მიწავ,
შენს საყვარელ სახელს ვფიცავ,
გიცავდი და გიცავ მარად,
გიცავდი და კვლავ დავიცავ!

ქვეყნის მეთის მზით ავსება
საგანია ჩვენი ზრუნვის,
ჩვენ შევქელით დაფასება
ჩვენი მძლავრი საუკუნის.

სამშობლოს

სამშობლოს წინსვლა გასაკვირველი.
მზის მსურველება გარს რომ ავლია,
აი, პირველი! აი, პირველი!
რის სიყვარულიც მე მისწავლია.

შენს გამარჯვებას, ჩანგო, მოველი!
ოჰ, შენთან დღენი ჩემნი წარვლიან,
მედგარი ბრძოლა!—აი, ყოველი,
რის სიყვარულიც მე მისწავლია.

გავშლი ძვირფასი ლექსების კონებს:
რა სიუხვეა! რა სიმრავლეა!
გადამასწავლოს, ნურავინ ჰგონებს,
რის სიყვარულიც მე მისწავლია.

*პირველი
აი
აი, პირველი
რის სიყვარულიც მე მისწავლია
შენს გამარჯვებას
ოჰ, შენთან
მედგარი ბრძოლა!
რის სიყვარულიც მე მისწავლია*

საერთოდ რა
ლექსია ეს?

მესაზნდრეს
სამღერალი!

აღვიღაცეა! ყაყუა! სე-ი!

*სიყვარული ჩემო, სიყვარული
სიყვარული ჩემო!! სიყვარული ჩემო!!
სიყვარული ჩემო!!
სიყვარული ჩემო!!*

არავის შეუმღია ხელი!

სიყვარულის სწავლა, რაღაც არა პოეტური თქმაა!!
რა ქართული თქმაა: — სიყვარული ისწავლა?!
არა ქართული თქმაა!

ვთქვათ: მთად სამზეო და სანიავე
 აღმართე ძეგლი, ელოლიავე...
 ვარდებით მორთე, მოაიავე,
 და... უცებ ანგრევს ჟამთა სიავე.

სისულელე!

სისულელე!

სდარაჯობს მტერი მშვენიერს ყოველს,
 ჩუქურთმათ მჭრელსა თუ ფარჩათ მქსოველს
 ვარძიას, გეგუთს თუ სვეტიცხოველს
 ზედ დასტყობია ჟამთა სიავე.

ღრუბლებში ლალი იღვრება მნათის...
 აგერ ნანგრევი ჰგონებს მარადისს,
 ნანგრევებში კი იღუმალ დადის
 იმ გარდასულთა ჟამთა სიავე.

ხალხში სიცოცხლე აღვიძებს გრძნობებს,
იმუშებს ომისმიერ ჭრილობებს,
 და ახალთახალს აგებს შენობებს,
 რომ წარიშალოს ჟამთა სიავე!

ზეჟან!

რა არის ეს?

Чушь!

მთვარის ნაამბობიდან

ვიცი, ცაო გულმაღვიწყო,
მე ზრუნვა ვარ, შენ — ოცნება.
არ იქნება, არ დავიწყო
ოცნებათა შემოწმება.

ბევრი მხარე მოვიარე —
ასე იწყებს ამბავს მთვარე, —
მაგრამ საქართველოსთანა
არ მინახავს არსად მხარე.

ბრწყინავს მისი ძველისძველი
უძლეველი მთა და ველი,
მისი წყალი, მისი სივრცე,
მისი შოთა რუსთაველი!

(რუსთაველი მახსოვს ბავშვი,
ოცნებობდა ოქროს ნაგში,
მიცქეროდა და თან თრთოდა,
ვით ფოთოლი თრთის ნიაგში.)

ვიცი, ცაო, ფანტომიდან
ზრუნვა ვარ და შენ — ოცნება.
მრავალ ახალ კარგს მომიტანს
ოცნებათა შემოწმება. ??

აგერ მძლავრი და ტიტანი
მოჩანს კავკასიის ტანი,
მიჯაჭვული აქ იყო და
აქ აეშვა ამირანი!

საქართველო, ეს შენაა
შეშალ!

საერთოდ, ეს
პოეზია არ არის!

ქვათა ქვა ნიკორწმინდას

მაქვს მკერდს მიღებული
ქნარი — როგორც მინდა. ^{1?}
ჩემთვის დიდებული
სხივი გამობრწყინდა.
მკვიდრად ააშენა,
ვინაც ააშენა,
და ცით დაამშვენა
დიდი ნიკორწმინდა.

გზნებით დამკარგავი [?]
გრძნეულ ჩუქურთმებით,
ქარგით დამკარგავი
ნაზი შუქურ-თმებით,
ნეტა ვინ აზიდა
ან როგორ აზიდა,
რა ხელმა აზიდა
მალლა ნიკორწმინდა.

რა განძი გვექონია,
რა მხნე? რა მდიდარი,
ქლერს ქვის ჰარმონია —
დარობს რამდი-დარი. [?]

კარგად გამოჰკვეთა,
ვინაც გამოჰკვეთა,
სიბრძნით გამოჰკვეთა
მძლავრი ნიკორწმინდა.

აქ რომ თაღებია,
სვეტთა შეკონება,
ისე ნაგებია,
სიზმრის გეგონება.
ნეტა ვინ ააგო,
რა ნიჭმა ააგო,
რა მადლმა ააგო
სვეტი — ნიკორწმინდა!

გრძნობ, ვით დიადია
თორმეტი სარკმელი,
ხაზებში ანთია
ცეცხლი მისარკმელი?
ნეტა ვინ აანთო,
რომ გრძნობით აანთო,
და წლებს გადაანთო
ნათლად ნიკორწმინდა!

ხვეულთ დიადება
ვხედავ — რა უხვია:
დრომ მას დიადებმა
კრძალვით შეუხვია. *ახ რაჯი!*

არ ითქმის!

ნეტა ვინ მოჰქარგა,
და როცა მოჰქარგა,
შიგ მიჰქარგ-მოჰქარგა
გზნება — ნიკორწმინდა!

მკვეთრი და მოქნილი
ხაზთა დასრულება
არის ამოდქმნილი
ნატვრის ასრულება.
ეს ის სიმკვეთრეა,
ეს ის სიმდიდრეა,
რაითაც მკვიდრია
ძეგლა — ნიკორწმინდა.

შენის სულმნათისად
ასვლა ეროვანი:
ყელი გუმბათისა
მალაღღეროვანი,
ცამდის აღერილი,
ნებით აღერილი,
სათნოდ აღერილი
გშვენის, ნიკორწმინდა!

მზერა ქართულია
სივრცის დაუნჯებით,
თვალი გართულია
ფრთიან ფასკუნჯებით:

ფრთები, ფრთები გინდა,
კიდევ ფრთები გვინდა,
გინდა დაუფლო
სივრცეს, ნიკორწმინდა!

შენ, ფრთამოღულუნეს,
ჟამთა სიმაღლეზე
ჩვენი საუკუნე
გიცავს უახლესი:
მძლავრი ხელოვნება,
ხალხის ხელოვნება —
ბრწყინავს საქართველოს
ქებად ნიკორწმინდა!

*გ. ტაბიძის
საუკეთესო
ლექსი!*

გ. ტაბიძის
საუკეთესო
ლექსი!

რაშია საქმე? კაცი ვერ გაიგებს!

ხაზია რაზე? ხაზი ვერ ვიყავი.

ვწერ ვინმე მესხი მელექსე

~~ვწერ ვინმე მესხი მელექსე,
რაც კი მივლია მე გზეზი, ?!
ჯერ ლექსი მწვაავდა, მერე მზე,
ჯერ მზე და მერე ლექსები.~~

~~იყო ნაკვეთი შაირი,
როგორც ნასროლი ისარი,
ხან ბრძოლა ქუხილნაირი,
ხან რხევა სამაისარი,~~

რუქია!

Пысрора!

~~ხან საკენესარი. დაირი,
ხან ჩანგი მოდაისარი;
ის არი სუნთქვა, ჰაერი.
მთელი სიცოცხლეც ის არი.~~

რუქია!

Пысрора!

~~შმაგი, ვით ვეფხვი დაჭრილი,
მშობლიურ მთა და ველეზზე
ვარ ოცნებისთვის გაჭრილი
მე, ვინმე მესხი მელექსე.~~

✱
✱ ✱

მუხებს ჩოხაბ საქილეში ჩაუწყვიათ რკოები,
აქ არსენას ნაბდის გაშლას გრძნობენ მიდამოები.

ობობას ქსელს გამოფრენილს გარს იხვევენ ჯაგები,
გორაკები, ბანაკები, დაბა-აგარაკები.

შემოდგომამ ყველაფერი შესძრა ხელშეუხებში —
წრიალებენ, გრიალებენ, მქუხარებენ მუხები!

ჩივილი
მ მის.

არაფერი
არ არის!

*
* *

რისთვის მაგონებ, ვაზზე
მიმობნეულო ნამო,
ცრემლებს, დადენილს მძაფრი
ახალგაზრდობის გამო?

მზემ ამოაშრო ნამი
და შლის სადამო ამო
ცთომებს, ჩადენილთ როსმე
ახალგაზრდობის გამო!

მეტყვით: ეს იყო სრული
და მშვენიერი რამო,
რაც თავს გადაგვხდა მხოლოდ
ახალგაზრდობის გამო.

ის გაზაფხული გაქრა,
მეგი, იარე, წამო!
აქ ხმაურობდა ტალღა
ახალგაზრდობის გამო...

ჩემი სიძღვარა

მე ვინ ვეხველ

ზოგს ოქრომკედით მონაქსოვარი,
სურათი რამე, კარგზე მგლოვარი.?
ზოგს ვარდი, წიგნში ჩანატოვარი —
ყველას რაიმე აქვს სახსოვარი.

ოქსია!
ქვეყ ქვეყო!

ბარათი, სისხლის ცრემლნატოვარი,?
ბეჭედი, ძვირფას ალთა მთოვარი, ?
საყურე, ტკბილის ჩრდილის მთხოვარი — ?
ყველას რაიმე აქვს სახსოვარი.

თმა, როგორც განძი ძნელსაშოვარი,
წიგნი რამ, ომით მონაბოვარი, ?
საფერფლე, მამის დანატოვარი —
ყველას რაიმე აქვს სახსოვარი.

? | სამშობლოვ, მარად მსასოვარი,
ჰა, ჩემი ჩანგი სწორუბოვარი —
ჰა, ჩემი გულიც, რადგან მგზოვარი ??
ყველას რაიმე აქვს სახსოვარი.

ტეოფილ გოტიეს
ლექსია!
გაფუჭებულია!

ს ა რ ა ე ზ ი

პროლოგი ასი ლექსისა	5
მთაწმინდის მთვარე	6
ცხოვრება ჩემი	8
ლურჯა ცხენები	9
პოეზია — უპირველეს ყოვლისა!	11
ეს მშობლიური ქარია	12
მშობლიური ეფემერა	15
მამული	17
*** (დღეს მაისი ფერში ნაირ-ნაირშია)	18
სად?	19
სადღეგრძელო იყოს მისი	21
მოვა, მაგრამ როდის?	22
შენ ერთი მაინც	24
სროლის ხმა მთაში	25
წუხელი ღამით ქარი დაჰქროდა	26
წელიწადები წავლიან ძველი	27
სილაყვარდე ანუ ვარდი სილაში	28
გავიდა ხანი	30
ანგელოზს ეკირა გრძელი პერგამენტი	31
ქალავ!	32
შინდისის ჭადრებს	33
წინანდალელი ნათელა	34
პირიმზე	35
ი. ა.	36
მე მოვალ	37

ბავშვობის დღეები	38
ატმის ყვაილები	39
შენ რაღას იტყვი?	41
იმ ატმებს გაუმარჯოს, იმ ატმის ყვაილებს!	43
ატმის რტოო, დაღალულო რტოო...	45
*** (გაგონდება თუ არა)	46
ცამეტი წლის ხარ	47
ცელი კივის	48
დგება შემოდგომა	49
ღვინოს დააბრალებენ	50
შემოდგომის დღე	51
შემოდგომის ფრაგმენტი	53
ვერხეები	55
შემოდგომა „უმანკო ჩასახების“ მამათა სავანეში	57
მწუხარება შენზე	59
ქალმა დამწყველა ლამაზმა	60
ორი ზარი	61
შენ ალტაცებით ისევ ენთები	63
უდაბნო	64
შერიგება	66
*** (იმ ვარდისფერ ატმებს მოვიგონებ კვლავ..)	67
თოვლი	68
ქარი ქანაობს ქნარად	70
მე და ლამე	71
სახლი ტყის პირად	73
მაინც დავიმსახურე	74
მერი	75
მერის თვალებით	78
რაც უფრო შორს ხარ...	79
არდაბრუნება	80
მუხა	81
ეფემერა	82

კაკლის ხე მთაწმინდაზე	85
არ ღირს იმ ერთ ცრემლად	86
***(გადმოფრენას ეს ყორანი)	87
უცნაური სასახლე	89
მიმღერე რამე	91
ყანები	92
*** (აქ დაიდგმება პოეტის ძეგლი)	93
ისევ ეფეჟერა	94
*** (რტოო პალმისა, მშვიდობის რტოო)	98
უსიყვარულოდ	99
მატარებელში	101
მატარებლიდან	102
რომელი საათია?	103
*** (მზეო თიბათვისა, მზეო თიბათვისა)	105
მესაფლავე	106
ქარი ჰქრის	115
გამოსალმება	116
გურიის მთები	117
განახლდა გული	119
დროშები ჩქარა	120
მღერე ქარი	121
მას გახელილი დარჩა თვალები	123
გემი „ღალანდი“	125
დაბრუნება	126
ჩვენ, პოეტები საქართველოსი	127
ქალაქი წყალქვეშ	129
რევოლუციურ საქართველოს	133
ჩემი ქუთაისი	134
ნუ მიატოვებ ლექსს უთვისტომოდ	135
*** (ვიგონებ ყრმობას, შორს, ძლიერ შორს)	136
ჩვენი მნათობი ცეცხლის ფერია	133
წარწერა წიგნზე „მანონ ლესკო“	140

იმ დღეებს ძეგლი უნდა ავუგო	142
მშობლიური ჩემო შიწავ	143
სამშობლოს	151
*** (ვთქვათ: მთად სამზეო და სანიავე)	152
მთვარის ნამბობიდან	153
ქებათა ქება ნიკორწმინდას	155
ვწერ ვინმე მესხი შელექსე	159
*** (მუხებს ჩოხათ საქილეში ჩაღწევიათ რკობი)	160
*** (რისთვის მაგონებ, ვაზზე...)	161
*** (მილიხარ... ისე შიგაქვს წვალება)	162
ნემი სიმღერა.	163

Галактион Васильевич Табидзе
СТО СТИХОТВОРЕНИИ

(На грузинском языке)
Художник Л. Григолия
Детюниздат Грузинской ССР
«Накадули»
Тбилиси
1961

*

* *

რედაქტორი ხუტა ბერუღავა

მხატვარი დ. ტრიგოლია
მხატვ. რედაქტორი ო. ჯიშკარიანი
ტექნედაქტორი შ. დოლობერიძე
კორექტორი მ. ახვლედიანი

*

* *

გადაეცა წარმოებას 15/1 61 წ., ხედმონერილია და-
საბეჭდად 25, IV-61 წ., ანაწყობის ზომა 5X7, ქა-
ლაღის ზომა 70X108, ნაბეჭდი თაბახი 10,5
სააღრიცხვო-საგამომყვამლო თაბახი 3,96,
შეკვ. 314 ტირაჟი 5.000
ფასი 40 კაპ.

გალაკტიონ ტაბიძის სახელობის სტამბა № 5,
ქუთაისი, სოხუმის ქ. № 11.
Типография № 5 имени Галактиона Табидзе,
Кутаиси, ул. Сухумская № 11.